

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ. 315

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

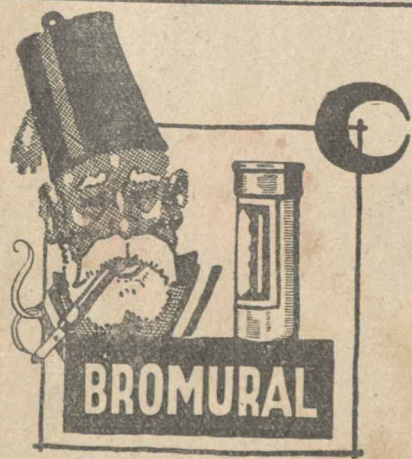
ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶνε οἰκονομική. Ἐν ἑκα-
τοστόμετρον ἐπὶ ξη-
ρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ.
Ἡ Κόλυνος παρὰ-
ρεῖ τὰ ὑπελείμματα
τῶν τροφῶν καὶ κα-
ταστρέφει τὰ ἐπικιν-
δύνα μικρόβια. Δοκι-
μάσθε τὴν Κόλυνος.
Τὸ αἶσθημα τῆς κα-
θαριότητος καὶ δρο-
σερότητος, ὅπερ μένει
εἰς τὸ στόμα, εἶνε ὑ-
πέροχον.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Ο ΚΑΠΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙ
ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΑΙ ΑΚΟΜΗ
ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

δὲν θὰ σὰς ἀφῇσουν νὰ ἐκτιμήσητε τὴν
εὐχαρίστησιν παρὰ μόνον ἐὰν λαμβάνητε
συγχρόνως τὸ Bromural, τὸ ὁποῖον εἶναι
καταπραϊντικὸν ἀπολύτως ἀβλαβές. Κυ-
ριαρχεῖ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ἀπολαύ-
σεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ κα-
ταλῆγει εἰς ὑπνόν ὅστις ἀναλογουμένη.

Τὸ Bromural τῆς ἑταιρίας Knoll A.-G.
τοῦ Ludwigshafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερ-
μανία) εἶναι φάρμακον λαϊκὸν γνω-
στὸν ἐκ τῆς τετάρτης τοῦ αἰῶνος
καὶ παντοῦ ἀπαραίτητον. Ὑπάρχει
εἰς σωληνάρια τῶν 10 καὶ 20 δισκίων.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Κ. ΒΛΑΣΙΔΗΣ - Πεσματζόγλου

ΕΞΑΙΣΙΑ
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
«ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ»

Εἰς φυσικώτατον καστανὸν καὶ μαύ-
ρον χρώμα. Χρῆσις ἀπλουστάτη, δια-
ρκεί μακρὰ, ἡγυγιμένη, τελείως ἀβλα-
βής. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ: Οἶκος
γυναικείων φορεμάτων Κας ΑΝΔΡΟ-
ΝΙΚΗΣ (διπλωματούχου τῆς κατ.
τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ 15ετίαν οὐατίας
τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αἰλῆς καὶ Ἀ-
νωτέρας Κοινωνίας Κων)πόλεως).

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαφὴν κυ-
ρίων. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 26 β (παρὰ τὴν
Μητρόπολιν).

Αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐπα-
χίων παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως.

ΚΥΡΙΑ!!!

Θέλετε ΝΑ ΚΩΤΕΤΕ καὶ ΝΑ
ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ μὲ πολλὴν οἶκ καὶ
γοῦστο τὰ μαλλιά σας; Ἐπισκεφθῆ-
τε τὸ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

“ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ,”
ΔΗΜ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ

Πατριῶν 31 (Μέγαρον Σαββίδου)
Μία εἰσοδικὸς ἰκανοποιεῖ καὶ τὴν
πλέον ἰδιότροπον Κυρίαν.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀπάνταστον ἑν-
τασιν καὶ διαδύειαν καὶ
στοιχεῖσι λιγώτερον ἀπὸ 5,τι
ἑκας καλὰς φωνογράφους.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ἡ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι.
Λέκκα 21α.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικὸν
TRAUTWEIN - BERLIN

λόγω ἀναχωρήσεως εἰς τὸ ἐξωτε-
ρικὸν ἀντὶ δραχμῶν μόνον 20.000.
Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

Κατὰ τῶν πόνων
Βεραμόνη
Scherineg

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
ΠΛΗΡΗΣ
ΔΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

εἶναι ἡ συνδεδε-
σμένη χρῆσις τῆς
Κρέμας, τῆς Που-
δρας καὶ τοῦ Σά-
πωνος

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὅποια μονιμο-
ποιοῦν τὴν νεότη-
τα ἐπὶ τοῦ προσώ-
που τῶν γυναικῶν.

CRÈME
SIMON

Τὰ προηγούμενα φύλλα
«Μπουκέτου» τιμῶνται πρὸς
δραχμὰς ἑκάστον.

17 Ἀπριλίου 1930

ΛΠΟΥΚΕΤΟ

361

ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΦΡΑ ΜΠΑΡΤΟΛΟΜΕΟ

“Ω, γλυκύ μου Έαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον!...”

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς μαθητῆς του, ὁ Ἰησοῦς ἐπέραςε τὸν
Παρθένον καὶ προχωροῦσε στὰ Ἱερουσόλυμα, στὴν πόλιν τοῦ Μαρτυρίου
του.

Οἱ κάμποι τῆς Ἰουδαίας ἦσαν πυρρομένοι, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ
καλοκαιριοῦ. Οὐτὲ ἀγριολούλουδα, οὐτὲ σπαρτά... Τὰ δρεπάνια
τῶν θεριστῶν εἶχαν περάσει, λαμπερὰ καὶ ἀκούραστα, ἐπ’ αὐτὰ
τὰ χωράφια, καὶ εἶχαν θερίσει τὰ ὅρμα στάχια, ποὺ τρέφουν δικαίους
καὶ ἀδίκους καὶ τὰ πετεινὰ τ’ οὐρανοῦ...

Οἱ Ἰσραὶ τοῦ Διδασκάλου καὶ τῶν μαθητῶν του, γιγαντωμένοι ἀπὸ
τὸν ἥλιο, ποὺ ἀνέβαινε στὸν ἀσυννέφιστον οὐρανὸν, γραφόνταν ἐ-
κπαι στο ἑρὸ χῶμα, ἀκολουθώντας τους.

Ἐνα τεράστιο ποῦλι —ἀπτόξ, ἀγιοῦπας ποῦξς ἔξερε— πέραςε ψη-
λὰ περᾶνοντας καὶ ἀεροζυγιάστρις μὲ διὰπλάτες τῆς φτεροῦνης. Κι’ ὁ
Υἱὸς τῆς Μαρίας εἶδε μπροστὰ του τὸν Ἰσραὶ
τοῦ ποῦλου σὲ σχῆμα Σταυροῦ, ἀλλὰ ἡ σιωπὴ
ἀποτοῦσε σφραγισμένα τὰ χεῖλη του. Γιατί ὁ
Ἰησοῦς ἔξερε ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ θανά-
του του, καὶ ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ἐδάδιζε θὰ τὸν
ἐφῆνε στὰ Γολγοθὰ τῆς θυσίας...

Πότε-πότε περνοῦσαν κοντὰ ἀπὸ κανένα ἀγροτικὸ σπι-
τιοῦ, ἀπὸ χαμηλὰ χαμοκέλλα, μὲ δέντρα καὶ λιγράδι. Τὰ βό-
δια, ποὺ βοσκούνταν μασσοῦλόντας χορτάρι, σήκωναν τὰ κε-
φάλια τους, ἐκοίταζαν τὸν Προφήτη μὲ τὰ μεγάλα πρᾶ
αὐτῶν μάτια καὶ μοντανίζανε... Κάποιος γέρος, ποὺ καθότανε
στὴν κατῶφι, μὲ τὰ χεῖρα ἀκουμπισμένα στὰ γόνατα, προ-
σπαρῶντα νὰ τὸν χαιρετήσῃ.

—Χαῖρε Ραββί! τοῦ ἔλεγαν οἱ γυναῖκες.

Καὶ ὅταν περνοῦσαν μὲς ἀπὸ χωριά, τὰ παιδάκια τρέχανε
καὶ τὸν πᾶσαν ἀπὸ τὸν ἄρραφτο γαλάζιο χιτῶνα του, ἀπὸ τὰ
χέρη, νὰ τὸν περιγυλῶσουν, πρόσχωρα καὶ λίλα σὰ χελι-
μόνια.

Κι’ ὁ Ἰησοῦς, χαδεύοντας κεφάλια παιδιάκια, σὺλλογι-
σμένος καὶ σιωπηλός, προχωροῦσε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν
Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ ἀπ’ ὅλους τοὺς

ἄλλους, καὶ —ἀλλοίμονο— ἀπὸ τὸ μοῖραϊν Ἰουδα τὸν Ἰσραὶλῆ.

Μπροστὰ ἐπὶγινε πάντα ὁ σταυροῦς Ἰσραὶλ τοῦ μεγάλου ποῦ-
λου—ἀπτόξ, ἀγιοῦπας ποῦξς ἔξερε— καὶ οἱ μαθητῆς ἀκολουθούσαν ἀνυ-
ποψίαστοι...

Καὶ ἡ μέρα προχωροῦσε πρὸς τὸ τέλος τῆς.

Φτάσανε κοντὰ σ’ ἕνα μεγάλο χωριό.

Τ’ ἀλῶνια ἦσαν γεμάτα θημονές. Σφοῖ, λόγοι ὑψωνταν τὰ
δεμάτια τοῦ σταυροῦ καὶ καθὼς πορὰ βασιλεῦς ὁ Ἥλιος, σάιτενοντας
λοξὲς τῆς ἀγνίδος του, οἱ θημονές φανόντανε σὰ βοιναλῶνα ἀπὸ
χρυσὰ καλαρίσματα, καὶ τρεμόλαιζαν σ’ ἀεράκι τοῦ δειλινοῦ σὶ ἀ-
κρίες τῶν σταγῶν ἔνορκας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐκάθησε στὴν οἶκα μιᾶς τέτοιας θημονίας. Μπροστὰ τοῦ
ἀπλόνταν ὁ κάμπος γυνός, θερισμένος, ποὺ δὲν
ἀπομέναν παρὰ τὰ κοτσάνια τοῦ σταυροῦ —ἡ ἔ-
ρη καλαρία— καὶ οἱ ἀφάνες...

Ποιλιὰ—ποιλιὰ καὶ τοῦ Θεοῦ, σταυροῦς,
σταυροῦ καὶ καμνῶν, περνοῦσαν, τιτῆσαν, ραι-
φόντας τοὺς ἀσπαρμένους σπάρους. Ὅση γα-
λήνη εἶπε ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων, περ-
σευε στὰ καμνὰ τῆς Ἰουδαίας. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

—Ἀν δὲ βγῇ ὁ σπορεὺς νὰ στείλῃ τὸ σπόρο του, δὲ θάρσῃ
ὁ θεριστὴς νὰ θερίσῃ.

Ὁ Διδάσκαλος μίλωνε καὶ τοὺς σιτοβολῶνες τ’ Οὐρανοῦ,
ἀλλ’ οἱ μαθητῆς του ἦσαν ἀντιστοίχιστοι. Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ
εἶπε:

Διδάσκαλε, ἐκεῖ ποὺ ἐκάθησε, θὰ χαλάσῃ τὸν καλὸ σου
χιτῶνα.

Ἀλλ’ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐσάλειψε ἀπὸ τὴ θέση του. Βυθισμένος
καὶ σὴν ἀσπὴ, σὺλλογιζότανε τὰ Γολγοθὰ καὶ τὰ μαρτυρικὰ
τοῦ ἀνέβαινα...

Ἐσάνα, ἕνα πλῆθος ἀπὸ παιδιὰ, παίζοντας σ’ ἀλῶνια,
ἦσαν δε δεῖ. Ἦταν παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, χαρσμένα χωριά-
ποια ποὺ ἐκάλεισαν τὸν Ἰησοῦ, ἀπὸ τὰ χλωροπύλα τὴ
μίνα τους.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Κάθε φορά που στο Έθνικό Θέατρο της Βουδαπέστης παίζεται μια οποιαδήποτε τραγωδία του Σαίξπηρ, ανάμεσα στις ώριμες στολές που φορούν οι ηθοποιοί, το κοινό απολαμβάνει ιδιαίτερως μια βασιλική ενδυμασία από πορφύρα και χρυσάφι, που είναι θαύμα μεγαλοπρεπείας και επιβλητικότητας. Λίγοι όμως γνωρίζουν την ιστορία αυτής της βασιλικής στολής.

Πριν από εξήντα χρόνια, σε έναν από τους κεντρικότερους δρόμους της Ούγγρου πρωτεύουσας βρισκόταν ένα κομψότατο κατάστημα, ένα φημισμένο ραφείο. Ο ιδιοκτήτης του, ο οποίος λεγόταν Γιάντωρ, είχε πελάτες τους ανώτερους κύκλους της πόλεως. Άτυχος όμως αυτή η φήμη του δεν του βγήκε σε καλό, γιατί ένα πρωί ο άμοιρος ο Γιάντωρ ξύπνησε αλλοιώτικος. Τον κόλλησε η μανία πως αυτός ήταν ο βασιλεύς της Ούγγαρίας!

Άρχισε τότε να μοιράζει δεξιά και αριστερά τίτλους και αξιώματα και να διαλέγει τους ευνουμένους του. Τρεις μέρες αργότερα, παρουσιάστηκε ξαφνικά στους δρόμους της Βουδαπέστης, ντυμένος με μια μεγαλοπρεπεστάτη βασιλική στολή από πορφύρα, ένα θαύμα κομφοτεχνίας, που είχε φιλοτεχνήσει ο ίδιος. Επάνω στην ταινία που είχε στο στήθος του, ήταν γραμμένες με χρυσά γράμματα ή λέξεις: «ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ».

Ο θόρυβος που δημιουργήθηκε τότε στη Βουδαπέστη, ήταν μεγάλος. Ο Γιάντωρ συνελήφθη, με αντί να τον στείλουν στη φυλακή, τον έκλεισαν σε ένα άσπλο, όπου έμεινε τρία χρόνια. Όταν βγήκε απ' εκεί, ήταν πενήντα έξι ετών και άρχισε να καταγίνεται και πάλι φρόνιμα και νοικοκυρεμένα με τη δουλειά του, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε. Μόνο που τη μεγαλοπρεπεστάτη εκείνη βασιλική του στολή την έστειλε δώρο στο Έθνικό Θέατρο της πατρίδας του. Η διευθύντρια του θεάτρου στην αρχή δεν την χρησιμοποίησε, γιατί φοβόταν μήπως παρεξηγηθεί. Αργότερα όμως, όταν το έπεισόδιο του Γιάντωρ είχε ξεχαστεί, την έβαλε στη σκηνή, και από τότε δεν πάει τραγωδία του Σαίξπηρ ή άλλο ανάλογο έργο, χωρίς τη θαυμασία αυτή στολή.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να απαλλαγείτε από τις μυγες, τοποθετήστε σε κάθε δωμάτιο του σπιτιού σας από ένα πιάτο με νερό, στο οποίο ρίχνετε μια ή δυο κουταλιές φορμόλης.

—Επίσης όταν πρόκειται να αποσιμώσετε για αρκετό διάστημα από το σπίτι σας, βάλετε μέσα στην μπαταρία σας ένα κουτάκι με φορμόλη, της οποίας οι ατμοί προφυλάσσουν ασφαλώς τα φορέματα και τα γυναικεία από το σκόρο.

—Τα νύχια γίνονται γυαλιστερά, όταν τριβονται ταχτικά με σκόνη από κόκκαλο στυπίας, χρωματισμένη με καμίνι.

Ανάμεσα στ' άλλα, ήταν κ' ένα παιδάκι με κουρελιασμένα ρούχα, μελαγχρόνιο, με ζωηρά μαύρα μάτια, αναμειγμένο. Κοιματάκι από άγριο ήταν κολιμαμένος στα σγουρά του μαλλιά. Και ο Ίουδας, σκύδοντας στ' αυτί του Ίησου, είπε:

—Διδάσκαλε, αυτό είναι το παιδί ενός φοβερού ληστή, του Βαραββά, που καταδικάστηκε σε θάνατο και θα σταυρωθεί!

—Όχι... δεν θα σταυρωθεί αυτός... ε-μουνούρισε ο Ίησους.

Και σιμώντας το παιδί του ληστή, το κάθισε στα γόνατά του, και χαϊδεύοντάς το με τρυφερότητα, του έβγαζε τ' άχρα από τα μαλλιά...

Ο Ίησους είχε βασιλέψει πίσω από τα βουνα της Ίερουσαλήμ, αφήνοντας ένα καταπύριμο φως στον δρόμο, σαν αίμα που χύνεται κ' αχνίζει.

Και στο κόκκινο εκείνο φόντο διαγραφόταν τ' όνομό με τις μεγάλες φτερούγες, όμοιο με το σταυρό του μαρτυρίου...

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Ένας μοντέρνος τεχντονόμος Έστανουμένος του Γερμανού γλύπτη Βίσελ, εφοικόμενος στην εκκλησία του Ούλμ.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οι μεγαλύτεροι σεισμοί.

Έπ' ευκαιρία των τελευταίων σεισμών της Θεσσαλίας, αναφέρουμε εδώ μερικούς από τους μεγάλους σεισμούς, οι οποίοι επέφεραν τρομερές καταστροφές στην ανθρωπότητα:

Στά 1151 συνέβη τρομερός σεισμός στην πόλη Βόσσα της Παλαιστίνης, κ' έπροξένησε φοβερές καταστροφές.

Στά 1157 εφονεύθησαν στη Χάμα εκ του σεισμού, σ' ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα, 15 χιλιάδες κατοίκων.

Στά 1170 ανετινάχθησαν, λόγω ισχυροτάτου σεισμού, οι πόλεις Χαλέπιον, Λαοδικεία, Τύρος και Έδεσσα.

Στά 1202, την εποχή της πέμπτης σταυροφορίας, ολόκληρη η Συρία εκλόνισθη απ' τους σεισμούς από τη μια άκρη ως την άλλη, στην Αίγυπτο δε συνέβησαν τρομερές καταστροφές.

Στά 1268 κατεστράφη από σεισμούς το Χαλέπιον και εφονεύθησαν 25.000 άνθρωποι. Τον ίδιο χρόνο στην ίδια πόλη έγινε και δεύτερος σεισμός, ο οποίος έστοίχισε τη ζωή 15 χιλιάδων ατόμων.

Στά 1287 μεγάλος σεισμός συνεκλόνησε τη Μ. Ασία μέχρι της Περσίας και επέφερε πολύ μεγάλες ζημιές.

Στά 1457 δε εφονεύθησαν από τους σεισμούς 32.000 άνθρωποι.

Στά 1598 φοβεροί σεισμοί, διαρκέσαντες επί μια τετραμηνία, έδημιωσαν σχεδόν την περίε το Εγγεράτον ποταμού χώρον.

Στά 1641 συνέβη στην Ασία ένας από τους τρομερωτέρους σεισμούς, κατά τον οποίον εφονεύθη μέγας αριθμός ανθρώπων και ζώων. Επί ένα μήνα οι επιζώντες ανέκαπτον τα ερείπια για να βρουν τους άνατημένους των νεκρούς.

Στά 1648, κατά τη νύχτα της Μ. Παρασκευής, ενώ εληνοίσε να ξημερώσει, εκούστηκαν στην περιφέρεια των Ίεροσολύμων ισχυρότατοι χυδοί. Έπακολούθησε τρομερός σεισμός και εκατοντάδες άνθρωποι βρήκαν οικτρό θάνατο. Πολλές πυρές παμπάλαιες έσβεσσαν.

Στά 1759 ολόκληρη η κοιλιά της Ηλιουπόλεως μετεβλήθη εις ερείπια από τους σεισμούς, εφονεύθησαν δε 20 χιλιάδες άνθρωποι.

Στά 1822 νέος σεισμός εθανάτωσε το ένα τρίτο των κατοίκων του Χαλέπιου και κατεδάφισε τα δύο τρίτα των σπιτιών της πόλεως.

Στά 1837 συνέβησαν μεγάλοι καταστροφικοί εκ των σεισμών σε όλη την Περσία και από πάντων στη Γαλιλία. Από τους 9.000 κατοίκους της πόλεως Σαφέτ, η οποία ήταν κτισμένη στα πλάγια ενός ύψηλου βουνού, εφονεύθησαν ή 5.000. Τότε επίσης ανέβλιναν από τη νοτία άκρη της λίμνης Γενησαρέτ θεμερές πυρές, στη Νεκρά Θάλασσα δε ανέβλινε ένα μικρό νησί από ασφάλτο.

Το τέχνασμα του Άγγλου.

Κάποιος Άγγλος έμπορεύμενος, εφοικόμενος πρό καιρού στην Κούβα, έχασε, ενώ κοιμόταν, τα χρήματά του. Ενώλεισε λοιπόν, όταν ξύπνησε, τους Νέγρους υπηρέτες του και τους είπε:

—Απόψε κάποιος από σας ήθελε και μου πήρε χωράφι τα χρήματά μου. Αλλά τη νύχτα κατέθηκε από τον ουρανό το Άγιο Πνεύμα και μου φανέρωσε, ότι ο κλέφτης έχει αυτή τη στιγμή ένα φτερό παταγύλου στην άκρη της μύτης του...

Μόλις ο Άγγλος τελείωσε τη φράση του, κάποιος από τους παρισταμένους Νέγρους έφερε γρήγορα-γρήγορα το χέρι στη μύτη του, θέλοντας να κρύψει το φανταστικό φτερό κ' έτσι προδόθηκε μόνος του και παρέδωσε τα κλεπέντα χρήματα.

Το άναστημα των ανθρώπων.

Οι ύψηλότεροι άνθρωποι του κόσμου είναι οι κάτοικοι της Παταγονίας, των οποίων το άναστημα φθάνει τους 6 1/2 πόδας. Οι πιο μικρόσωμοι δε άνθρωποι του κόσμου είναι οι κάτοικοι της Ίσλανδίας, της Λαπωνίας και των άλλων άρκτικών χωρών, όπου σπάνια θα συναντήση κανείς κάποιον με άναστημα 5 ποδών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΒΙΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Λ.

Φιλοσοφία εύχρηστη και έκφραση. Έπιδεξιός μαργαριταρένιος. Τα μάτια της έντονα. Το ύψος της περίεργο. Άλλοτε συμπαιθνική και έπαυσιμη και άλλοτε αδιάφορα, ψυχρό και κάποτε αντιπαθητικό. Έπισημη και έντελέκτονα. Πολύ κοσμική.

Παρ' όλη την ψυχρότητα που παρουσιάζει στην εμφάνισή της, διακρίνεται ότι είναι αίσθηματική και κοκκίτα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολύ εύχρηστη δεξιώσις την παρελθούσαν Παρασκευήν εις το Ίνστιτούτον «Χριστόφορος Κολόμβος».

—Παράστη ο ύποπτος των Ναυτικών και η δις Μπότσαρη, ο ναύαρχος και η κ. Ν. Μακκά, ο ναύαρχος και η κ. Γ. Πανά, ο ναύαρχος και η κ. Τσιπώδου.

—Προεδρεύς Ίταλίας και η κ. Μπαστιανίνι, όπως πάντοτε, κατόπιν ντινέι. Ραόνος και βαρόνη Σερένα κομψό σύνολον. Η καίρια Κάτσια, χωριτομένη εμφορία και σιλονέτα, φέρουσα ταγίερ βελούρου, λευκή μπλούζα και κομψό μεστέ. Ο ναυτικός ακόλουθος της Ίταλίας κ. Μπερτόλνι, κ. και κ. Κ. Άλεξανδρή, κ. Αργυροπούλου, δις Μακκά.

—Παρετέθη επίσημον γεύμα την Κυριακή εις το «Μητροπόλ Πάλας» παρά του ύποπτος Γεωργίας και της κ. Κ. Σαυρίδη.

—Παρεκάθησαν ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως και η κ. Έλ. Βελούδου, Προεδρεύς Άμερικής και η κ. Σκίννερ, Προεδρεύς Άγγλης και η κ. Ράμφρεϊ, Προεδρεύς Ίταλίας και η κ. Μπαστιανίνι, Προεδρεύς Τουρκίας και η κ. Ένις, Προεδρεύς Γερμανίας φόν Λαυρεντς, κ. και κ. Άπ. Άλεξανδρή, κ. και κ. Σινάκη.

—Την παρελθούσαν Τρίτην παρετέθη γεύμα παρά τῶ Προεδρετῆ Ίταλίας και τῆ κ. Μπαστιανίνι.

Η οικοδόσκινα, πολύ θελκτική, έφερε θαυμασίαν τουαλέττα ύσπρη καρούσι με βελούδινα άνθη.

Άλλη θαυμασία εμφάνισις η κόμισσα Κάτσια με τουαλέττα ύσπρη και κόκκινο περιδέραιον και κόκκινες γόβες.

—Αετός χορός την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τῶ κ. και τῆ κ. Μ. Σαυρίδη εις την έν Ψυχική γραφικήν Ήσπυλιν των.

—Θαύμα ίδεσθαι η δις Λένα Σκαναβή με τουαλέττα ρόζ που σχημάτιζε χωριτομένη κάτ.

—Η οικοδόσκινα κομψότατη, με έμπρομη μονοσελίνα καφέ και μπρόχι.

—Το χόλλ ωραίοτητον με παλαιά έπιπλα και στόφες χρυσές, η παλαιά καλλιτεχνική έχρησιμε για θεαρείο για όσους ήθελαν να θαυμάσουν τα χωριτόνα ζεύγη.

—Από τις κομψότερες εμφάνισεις κ. Γεωργιουλοπούλου με μπλε πατεντή μονοσελίνα, δις Χαροκόπου με ζιζνινη και καφέ έμπρομη τουαλέττα δις Μικέτ Ζαφειροπούλου, με μπλε-όσεάν ζωζέτ, δις Λένε Φορστέ, έξωσια εμφάνισις με φροστικά μονοσελίνα μονογινόνε και κατά διαστήματα ύπογραμμισμένη με πέρες.

—Τα περισσότερα φορέματα, δείγματα Παριζιάνικης καλαισθησίς και μονογινόνε, ήσαν συμπληρωμένα με έλδος έσάρπας και κάτ με μακρύ κοντά, συντονισμένα με το φόρεμα.

—Από τα ωραιότερα και πλέον θαυμασθέντα φορέματα της νεαράς καίρας Δ. Γεωργιάδη —το γένος Λυκαρδοπούλου— από μονοσελίνα κόκκινη λάκας, με καλλιτεχνικά επανών και της κ. Λίνας Λυκαρδοπούλου από μαύρη μονοσελίνα με νέα τεχνοτροπία, που θυμίζει αρχαία αναγλύφου.

—Χορός χοροτάτος παρετέθη μέχρι πρωϊνών ώρών. «Σονπέ» κατέλειπε με φινάτες ανεξάντητες.

—Στις 12 το. έσπερίς παρά τη Λαϊκή Κρόσφηλδ.

—Στις 8 'Απριλίου προσεπές παρά τη Προεδρετῆ Ρομίας και τῆ κ. Ραχάνο.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Θά δημοσιεύση επ' ευκαιρία των εορτών της ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ, το περίφημο έργο του κόμητος ΣΠΕΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

«Όλα τα γεγονότα της εποχής εκείνης, συνεντεύξεις με τους ήρωες του άγώνος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 130 || Έξωτερικού Απρ. Άγγλιας Μια Έκάμνος > 70

και δι' άλλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησίαν συνδρομή Σελινια 24. Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' απευθύνονται προς τόν Ίδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν Άμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York U. S. A., έν Αιγύπτῳ - Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γεώργ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τήν κατά άλλων «άλλην» του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΙ' ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΑ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Πρό όλίων εβδομάδων σε μια δημοκρασία του Λονδίνου, μεταξύ άλλων σπάνιων χειρογράφων διασήμων ανδρών, έποικήθηκε και η αυτόγραφη διαθήκη του λόρδου Βύρωνος, την οποίαν ο ποιητής είχε συντάξει στα 1818. Η διαθήκη αυτή αποτελείται από έννιά μικρά φύλλα και εκτός των άλλων καθορίζει ότι η μητέρα του, την οποία καθιστούσε γενική κληρονόμο της περιουσίας του, έφείλε να πληρώσει 7.000 λίρες στερελίνες στον άγαμητό του, καθώς έλεγε επί λέξει, Νικόλο Ζήρος.

Ο Ζήρος αυτός, ο οποίος πολλάς αναφέρεται στην ιδιαίτερη αλληλογραφία του Βύρωνος, ήταν ένα όφρανό παιδάκι απ' την Άθήνα, που είχε προσκολληθεί από μικρό στην ίσπρησία του φιλέλληνας λόρδου ως διεκρινεύς και σύντροφός του μαζύ.

Ακολούθως παντού τον Βύρωνα κ' έταξείδεψε μαζί του κατά τα πρώτα χρόνια σε πολλά μέρη της Ελλάδος. Αργότερα όμως τα ίχνη του χάνονται διά παντός και δεν αναμνίσκειται πονθενά.

Τι να άδηνε τάχα ο Νικόλος Ζήρος; Καμιά σχετική πληροφορία δεν ύπαρχει. Το μόνο βέβαιο είνε, ότι ποτέ δεν εισέλαξε την κληρονομία που του άφησε ο εύγνωμονών ποιητής.

Γεννάται όμως το έξης ένδιαφέρον ερώτημα: "Αν ο Ζήρος έχει σήμερα απογόνους στον τόπο μας, μπορούν αυτοί, ύστερα από ένα περίοον αιώνα, να διεκδικήσουν τις 7.000 λίρες στερελίνες και τους τόκους των από τους κληρονόμους του ένδοξου λόρδου;

ΔΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Για τον άστερισμό της μεγάλης Άρκτου, ο οποίος στα περίχωρα του Παγαυσού είνε γνωστός με το όνομα «Οι κλέφτες», ύπαρχει στο λαό μας η έξης όραία παράδοση:

«Μια φορά κ' έγαν καιρό ήσαν ένας πλούσιος ζευγολάτης κ' είχε ένα ζευγάρι βόδια. Μια νύχτα πήγαν δυο κλέφτες και τῶ τα κλέψαν. Τότε ο νοικοκύρης έστειλε τόν παραγνύ του να τούς πιάσει, αλλά σαν είδε πως δεν έγνώσε, έστειλε τη δούλα του να τόν βοηθήσει και παραπύσιν απ' τη δούλα πήγε και τῶ σκόλλασε. Αφού πέσαναν κάμποσες μέρες και ούτε ο παραγνός, ούτε η δούλα, ούτε τῶ σκόλλασα φανήκαν, σηκώθηκε κ' αὐτός και βγήκε να τούς γνέση.

Έπειδή όμως δεν τούς έβρισκε πονθενά, άρχισε να βλαστημάει και να καταριέται τόσο πολύ, πῶς ο Θεός άφάνιστε κ' αποφάσισε να τόν τιμωρήση.

Τους καταδικάσε λοιπόν όλους μαζύ, τῶ ζευγολάτη, τόν παραγνύ, τη δούλα, τους δυο κλέφτες, τα βόδια και τῶ σκόλλασα, να τρέξουν ό ένας πίσω απ' τόν άλλον και τούς έβαλε στον ουρανό, όπου διά βοή σκονταί δσο ύπαρχει κόσμος.

Τα βόδια είνε τα δυο μπροστινά άστέρια, οι κλέφτες τα δυο παραπύσιν, ο παραγνός τῶ άστέρι που έρχεται κατόπι, η δούλα παρακοντά, τῶ σκόλλασα τῶ μικρότερο απ' όλα άστέρια κ' ο ζευγολάτης τῶ έβδοχο άστέρι που κεί πῶς από τα άλλα.

Ανάλογη παράδοση ύπαρχει και στην Ήπειρο, με τη διαφορά ότι εκεί το πῶς πρόσωπο της ιστορίας είνε παπάς και όχι ζευγολάτης.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έξαιρετικῶς καλῶς τιμῶς παλαιά βιβλία και

ολόκληρους βιβλιοθήκας, χειρό-

γραφα παλαιά και νέωνας

(χαλκογραφίας, λιθογραφίας

της Έπαναστάσεως κ.τ.λ.).

Επίσης, περιοδικά εκδοθέντα

πρό τῶ 1900, εφημερίδας, βι-

βλία ένων γλωσσών κ. τ. λ.

κ. τ. λ. Πληροφορία στα γρα-

φεία μας.

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Ρόζα μπήκε τέλος στο δωμάτιό της, κι' αποφασισμένη να μη καθήσει το μεσημέρι αυτό στο τραπέζι, ζήτησε και της πήγαν ένα φλυτζάνι τσάι.

Όταν ο Δαμπίρης ανέβηκε πάνω, μπήκε τ'οια στην τραπεζαρία. Η γυναίκα του έτρεξε, όπως πάντα, να του βγάλει το σακάκι, μα ο Δαμπίρης την εμπόδιζε. Κάθισε σε μία καρέκλα και ρώτησε τη γυναίκα του :

— Γύρισε η Ρόζα ;

— Ναι, Νότη, άποκρίθηκε η Δαμπίρανα δειλά.

— Ποῦ εἶνε τώρα ;

— Στο δωμάτιό της.

— Μίλησέ της νάρθη δώ.

— Τη θέλεις ;

— Άφου σου λέω να της πής νάρθη άμέσως εδώ.

— Η Δαμπίρανα κοντοστέκονταν.

— Ο Δαμπίρης την κτύπησε με κατεβασμένα τα φρύδια και της είπε :

— Τι περιμένεις λοιπόν ;

— Ναι, Νότη, θα πάω τώρα άμέσως, μα ήθελα πρώτα να σε παρακαλέσω...

— Τι ;

— Νά, Νότη... Νά μη την μαλώσης...

— Δεν φταίει, ή καίμενη ή Ρόζα. Δεν ήξερε τίποτα...

— Καλά, καλά. Πές της νάρθη εδώ.

— Η Δαμπίρανα δεν τόλμησε να πη τίποτ' άλλο. Βγήκε έξω κ' έτρεξε στην κάμαρα της Ρόζας. Πέρασαν άναετα δευτερόλεπτα, δυό, τρία λεπτά. Η Ρόζα δεν φανότανε. Ο Δαμπίρης άνυπομονούσε. Γιατί άργούσε τόχα ; Τέντωσε τ' αυτί του κ' άκουσε σιγαλά ψιθυρίσματα. Η γυναίκα του μιλούσε με τη Ρόζα, προσπαθούσε φανόταν να την πείση να πάη να διη τον πατέρα της.

— Αυτό τον έρέθισε πού πολύ.

— Έτσι λοιπόν, δεν ήθελε να παρουσιαστώ μπροστά του ή κόρη του ; Άρνιόταν να τον ήπακούση ; Αυτό ήταν άντιπορο.

— Στο διάολο κ' ή γαλήνη του σπαιού κ' ήλα, άφου ήταν έτσι !...

— Πήδησε πάνω κ' έτρεξε στην κάμαρα της Ρόζας.

— Τη βοήκε να μιλή με τη μητέρα της, κόκκινη, νευρική, άναστατωμένη.

— Τράβηξε ίσια πάνω της, στάθηκε μπρός της και της είπε :

— Σου μόνον νάρθης.

— Θα οχόμουν, άπάντησε ξερά και με πείσμα ή Ρόζα.

— Λές ψέμματα ! Δεν ήθελες να ρθής. Άνάγκασες τη μάνα σου να σε παρακαλάη...

— Όχι, Νότη, διαμαρτυρήθηκε ή δύστυχη ή Δαμπίρανα.

— Πάψε σύ ! σήκωλες ο Δαμπίρης και ξαναγύρισε στην κόρη του :

— Ποῦ ήσονται ; τη ρώτησε άγρια κ' άπότομα.

— Βγήκα να ψωνίσω.

— Μπορούσες να βγής το άπόγευμα.

— Ήταν άνάγκη να πάω κάτι για τη μοδίστρα μου.

— Δεν λές αλήθεια.

— Δεν συνήθισα να λέω ψέμματα.

— Νά δώ αυτό π' άγόρασες.

— Η Ρόζα ταραχτηκε. Άπότομα συνήθε άμέσως κ' άπάντησε :

— Δεν άγόρασα τίποτε. Δεν βρήκα κείνο πού ζητούσα.

— Λές ψέμματα ! Είσα μη ψεύτρα ! Δεν πήγες στην οδόν Έρμου.

— Δεν είχες να ψωνίσης τίποτα. Έφυγες άπ' το σπίτι, γιατί κατάλαβες πώς θάφερανα το μνηστήρα σου.

— Τα μάτια της Ρόζας άστραψαν.

— Δεν έχω κανένα μνηστήρα, φώναξε, έτοιμη ν' άρχίσω να κλαίη από το πείσμα της.

— Έχεις και παράχεις. Έχεις κείνον πού διάλεξα έγώ. Έκείνον πού θέλω έγώ και πού θα γίνω το γοηγορώτερο άντρας σου. Μ' άκούεις ; Άντρας σου !...

— Δεν θέλω να παντρευτώ, φώναξε ή Ρόζα.

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

— Αυτό δεν εἶνε δική σου δουλειά. Θα κάμης δ,τι προστάξω έγώ.

— Δεν μπορείτε να με βιάσετε. Δεν μπορείτε να με θυσώσετε στο πείσμα σας. Δεν μπορείτε να μου δώσετε για σύζυγο έναν άνδρα πού δεν τον ξέρω, πού δεν τον αγαπώ.

— Θα τον αγαπήσης με τον καιρό.

— Δεν θα τον αγαπήσω ποτέ.

— Όταν γίνη άντρας σου, θα τον συμπαθήσης, θα τον εκτιμήσης μόνη σου.

— Δεν θα γίνη ποτέ άντρας μου. Άκούτε ; Ποτέ... Ποτέ !...

— Μίλα σεμνότερα... Κατάπιε τη γλώσσα σου, άχάριστη. Άμυαλη...

— Άμυαλη, πού θές να γίνης γυναίκα ενός δολοφονητή.

— Ο άνδρωπος πού δονμάζεις τυχοδιώκτη, μπορούσε να σε σπύλη φυλάκη, να σ' εκδικηθή, να σε καταστρέψη, κ' όμως σου φέρηται τίμα.

— Σώπα !

— Δεν θέλω να βρίζετε εκείνον τ' αγαπώ !

— Μήν τ' ξαναπής αυτό, μήν ξεστομίσης άλλη φορά αυτή τη φράση, γιατί θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια. Άκουσες ;

— Η Ρόζα δρθώθηκε μπρός στον πατέρα της όργισμένη, πεσματομένη, άφορη και περηφανή και φώναξε, ενώ τα μάτια της βούρκαυαν από τα δάκρυα :

— Θα τ'οννάξω ως πού να πεθάνω, ως πού να μου φύγη ή τελευταία πνοή, θα τ'οννάξω κ' ύστερα άπ' το θανάτό μου και μέσα από τόν τάφο μου : Τόν αγαπώ, τόν αγαπώ, τόν λατρεύω !...

— Αιτόν μονάχα θα γίνη σύζυγός μου. Αιτός και κανένας άλλος... Αιτός... Αιτός... Αιτός !...

— Τα χαρακτηριστικά του προσώπου κ' Δαμπίρη αλλοιώθηκαν από την όργη, θέλησε να πη κάτι, μα δεν βγήκε άπ' το στόμα του παρά ένα τραύλισμα, κάτι σαν όρηγι. Μη ξεροντας πια τί κάνει, άωρησε πάνω στη Ρόζα, την έπιασε άπ' το λαιμό και κυλίστηκαν μαζί κάτω.

— Καταραμένη... καταραμένη, θα σε πνίξω !...

— Η Ρόζα ύφθηκε ένα πνιγμένο ξεφωντό, το πρόσωπό της φλογίστηκε, τα μάτια της έσβυσαν...

— Τα χέρια του πατέρα της, τα δυνατά χέρια του Δαμπίρη, σφίγγανε τόν τριφερό της λαιμό σαν σιδερένιο μάγγανο.

— Η πνοή της κόπρη...

— Κατάλαβε πώς έφτασε ή στεργή της στιγμή...

— Η σκέψη της πέταξε στον Άνδρέα.

— Έ' Αντρέα... Άντρέα, άγαπημενο μου, σκέφτηκε, θα σε περιμένω εκεί ψηλά, στην οδόνα, άγάτη μου !...

— Μία φλόγα δόλωσε κ' αμάτωσε καπνόν το βλέμμα της κ' έχασε τις αισθήσεις της...

— Μεθυσμένος από όργη, φρενιασμένος, τρελλός, μη ξεροντας τί κάνει, ο Δαμπίρης έσφιγγε-έσφιγγε το λαιμό του παιδιού του, με λίσσα, με μανία.

— Καθώς είχε πέσει επάνω στη Ρόζα, έννοιωσε για μία στιγμή το κορμί της να τινάζεται. Ήταν ένας σπασμός αγωνίας, πού θα τάρταζε κ' ένα θηρίο ακόμα, μα ο Δαμπίρης ήταν τρελλός σχεδόν τη στιγμή αυτή.

— Έξαφνα κάποιος τόν άρπαξε από τούς ώμους με δύναμη και τόν έρριξε στο πλάι. Μία κραυγή πόνου κ' άτελεισίας άντήχησε στ' αυτιά του.

— Τό τίναγμα αυτό, ή κραυγή αυτή τόν έφεραν κάπως στον έαυτό του.

— Κτύπησε μπρός του κ' είδε τη γυναίκα του.

— Ποῦ είχε βρεί τη δύναμη εκείνη ή Δαμπίρανα, να τόν ανάξη με κούνα ; Της την είχε δώσει ή άγάτη της για το παιδί της, ή άρεσκεία της, ή στοργή της μάνας πού βλέπει να στεργαγιάζουν δ,τι αγαπάς και λατρεύει στον κόσμο...

— Ο Δαμπίρης δεν είχε λέξη.

— Σηκώθηκε και βγήκε από την κάμαρα τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος, μη τολμώντας να γυρίση να κητάξη το θύμα του...

— Όταν τα βήματά του έσβυσαν στην άκρη του διαδρόμου, ή Δαμπίρανα έβγαλε σαν τρελλή πάνω στην κόρη της.

— Της είχε σκοτώσει λοιπόν το παιδί της ;

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έξαφνα τα μάτια της Σιμώνης έπεσαν πάνω στο τραπέζακι πού ήταν πλάι στο κρεβάτι της Ζερμαίν.

Το βλέμμα της άστραψε.

— Υπήρχε εκεί το ψαλίδι με το όποιο έφρόκετο να κόψη τα μαλλιά της εξαδέλφης της.

Τό άπαξε, τό έσφιξε στη φορητά της και τό άκούηπσε στο στήθος της.

— Η αήμη του ήταν τόσο λεπτή, ώστε την αισθάνθηκε να της βελανίζη το στήθος.

— Λοιπόν τί περιμένει ;

— Γιατί δεν περνούσε την καρδιά της πέρα-πέρα με το ψαλίδι αυτό ;

— Έτσι ο Κάρολος θαμνε έλεύθερος και ή Ζερμαίν θα μπορούσε να πραγματοποιήση το όνειρό της.

— Μα την κρίση αυτή στιγμή, ή σκέψη της Σιμώνης πέταξε στον θεό της. Άν αυτόκτονούσε, ο γρησώς πρίγκρηπ πού την αγαπούσε, πού την έλάτρευε τόσο, θα πέθανε από τη λύπη του...

— Γιατί να φανή τόσο άχάριστη σ' αυτόν που την είχε μεγαλώσει με μητρικές φροντίδες ;

— Όχι, όχι... Δεν θα σκοτωνότανε. Θα ζούσε για την εύτυχία του θεού της, για την εύτυχία της Ζερμαίν. Άλλωστε ήξερε καλά, το κατάλαβε πολύ-πολύ καλά πως ή ύγεια της ήταν κλονισμένη, πως πολύ λίγον καιρό θαμνε σ' αυτό τόν κόσμο. Ο θάνατος θα οχότανε μία μέρα μόνος του. Γιατί λοιπόν να βύθιση στη λύπη και στο πένθος εκείνους πού την έλάτρευαν ;

— Τη βλέμμα της έπεσε τώρα στη Ζερμαίν.

— Η άρρωστη είχε γυρίσει στον πλάι. Κοιμότανε βαθειά...

— Η στιγμή ήταν κατάλληλη για να της κόψη τα μαλλιά, όπως είχε υποσχεθεί στη κ. Μεά.

— Ναι, δεν έπρεπε να χάνη καιρό.

— Κόβοντας τα μαλλιά της εξαδέλφης της της χάριζε την ύγεια, τη ζωή...

— Τι έφταιγε, ή καίμενη ή Ζερμαίν, για τόν έρωτα πούχε φοντώσει στην καρδιά της ; Μήπως δεν είχε άποπειραθεί να σκοτωθή, να πνιγή, να έξαφανισθή για να μη γίνη εμπόδιο στην εύτυχία της Σιμώνης ;

— Ήταν λοιπόν τώρα ή σειρά της Σιμώνης να δείξη την μεγαλοθυμία της.

— Έπαύσε !... Δεν έπρεπε να διστάση.

— Πλησίασε την εξαδέλφη της με το ψαλίδι στο χέρι, έπιασε τις πλούσιες μπούκλες της πού χύνονταν σαν φωτιστέφανος γύρω στο πρόσωπό της και βέλησε ν' άρχιση να τις κόβη. Το χέρι της έταρσε...

— Άπομακρύνθηκε τότε άπ' το κρεβάτι, έβλε ένα ποτήρι νερό και πλησίασε εκ νέου. Ήταν πού ήρεμη τώρα...

— Σηκώθηκε κ' έκοψε την πρώτη μπούκλα της Ζερμαίν, ύστερα τη δεύτερη, την τρίτη. Θαύμαζε κ' ή ίδια τόν έαυτό της για την άταραξία της. Δεν έτρεμε πια. Μα αισθάνονταν βαθειά κ' άπεραντη λύπη για δ,τι έκανε, έτσι κ' άν αυτό πούκανε ήταν ή σωτηρία της Ζερμαίν.

— Όταν τελείωσε, μάζεψε τα μαλλιά της άρρωστης σε μία πετσέτα, τα διπλώσε με προσοχή, μ' ευλάβεια σχεδόν και τάβαλε πάνω στο τραπέζι.

— Σ' όλο αυτό το διάστημα ή Ζερμαίν δεν είχε ξυπνήσει, δεν είχε κινήσει καθόλου.

— Την ίδια στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα.

— Η Σιμώνη πήγε κ' άνοιξε.

— Ήταν ή κ. Ντε Μεά, ή μητέρα της Ζερμαίν.

— Έρριξε μία ματιά στην άρρωστη κ' έπειτα ρώτησε τη Σιμώνη με τρεμάμενη φωνή.

— Λοιπόν, παιδί μου ;

— Έτελειώσα, θεία μου.

— Η κ. Ντε Μεά άναστήναζε.

— Μη στενοχωρείσαι, θεία, της είπε ή Σιμώνη. Έπρεπε να ήπακούσουμε το γιατρό. Άλλωστε, όπως θα διητε, ή Ζερμαίν εἶνε και τώρα έμφορη όσο και πρώτα.

— Έξαφνα ή Ζερμαίν κινήθηκε στο κρεβάτι της και μισάνοιξε τα μάτια της.

— Μητέρα, ψιθύρισε.

— Έδώ είμαι, κόρη μου, της είπε ή κ. Μεά.

— Είσα μόνη σου, μητέρα ;

— Μα πίν προσφάση να της άπαντήση ή μητέρα της, ή Ζερμαίν άνοιξε καλά τα μάτια της και είδε την Σιμώνη.

— Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της.

— Σιμώνη, άγατημένη μου εξαδέλφη, ψιθύρισε, είσα εδώ !... Σ' εύχαριστώ... Σ' εύχαριστώ...

Τα μάτια της έπεσαν ύστερα στο ψαλίδι πού βρισκόταν στο τραπέζι. Σήκωσε το χέρι της, τόφερε στο κεφάλι της και κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβεί ενώ κοιμότανε.

— Σὺ τὸ έκαμες αυτό, εξαδέλφη μου ; ρώτησε τη Σιμώνη.

Κ' επειδή ή Σιμώνη σόπαινε, συνέχισε :

— Σ' εύχαριστώ, Σιμώνη. Είσα ένας άγγελος !...

Τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

— Η Σιμώνη έσκυψε και την φίλησε.

— Η κ. Μεά έκλαιγε...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μία βδομάδα πέρασε.

— Η Ζερμαίν ήταν τώρα καλύτερα.

Κάθε κίνδυνος πέρασε...

— Ένα πρωί τέλος, ένα ήλιόλουστο πρωί πού τα άνθη μωσχοβολούσαν και τα πουλιά κελαιδοῦσαν στα δέντρα, ή Ζερμαίν σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι, για να καθίση μία-δυό ώρες στον κήπο.

— Στην έπαυλη όλοι ήσαν χαρούμενοι την ήμερα αυτή.

— Η Σιμώνη έτρεξε να βοηθήση την εξαδέλφη της να ντιθή. Είχε κεντήση μόνη της και της φόρεσε στο κεφάλι ένα χαριτωμένο μεταξινό σκουφάκι, πού της πήγαινε μία χαρά...

— Έτσι δεν φαινοντανε τα κομμένα της μαλλιά.

— Στόν κήπο περιμένε τις δυό νέες ο Κάρολος Κερδάλ.

— Μόλις τόν αντίκρισε ή Ζερμαίν, αισθάνθηκε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Ο Κάρολος της έριξε το χέρι και την βοήθησε να καθήση σε μία άντανακική πολυθρόνα.

— Κύριε Κερδάλ, τού είπε ή Ζερμαίν, σε σάς χρωστώ την ζωή μου. Άν δεν είσαστε σεις, άν δεν κινδυνεύατε τη ζωή σας για μένα, δεν θα ζούσα σήμερα.

— Δεσποίνης, της άπάντησε ο Κερδάλ, έγώ έκαμα άλως το καθήκον μου. Έκείνος, στον όποιο χρωστώ τη σωτηρία σας, εἶνε ή Σιμώνη. Η Σιμώνη άντελήφθη πρώτη πού βρισκόσαστε, ή Σιμώνη μάς παρότρυνε ως την άατή...

— Έστω, είπε. Τόσο το καλύτερο... Χρωστώ τη ζωή μου και στους δυό σας. Πάντοτε θα σας σέβομαι ένωμένους και θα σας εύλογώ...

— Θα τούς σκέπτεται ένωμένους ;

— Η Σιμώνη θυμήθηκε τα λόγια της όταν παραληρούσε. Σκέφτηκε το μυστικό της καρδιάς της. Η φτωχή Ζερμαίν. Αγατούσε τόν Κερδάλ και όμως τούς εύχονταν να εἶνε ένωμένοι για πάντα.

— Τι αυτό, μόλις ο Κάρολος άνέθηκε στην έπαυλη.

— Η Σιμώνη άγκάλιασε την εξαδέλφη της και την φίλησε.

— Ήταν κ' ή δυό βαθειά συγκινημένες.

— Ο Σιμώνη, Σιμώνη, φώναξε ή Ζερμαίν με φωνή πούτρεμε. Πάντοτε σ' αγαπάω. Μα από τώρα και στο έξης θα σε λατρεύω περισσότερο κ' από τη ζωή μου. Σε σένα άφείλω τα πάντα, Σιμώνη. Σε σένα χρωστώ τη ζωή μου, άγατητή μου μικρούλα.

— Την ζωή της ; Την αγαπούσε λοιπόν τη ζωή της ή Ζερμαίν ;

— Μία έρωτησε έφτασε τότε ως τα χείλη της Σιμώνης : « Γιατί λοιπόν θέλησες να πεθάνης, άγατητή μου εξαδέλφη ; Μα δεν έξασάμνε την έρωτησή αυτή. Γιατί να τό κάμη ; Γιατί να λυπήση την εξαδέλφη της !...

— Αγατούσε ή Ζερμαίν τόν μνηστήρα της ;

— Όσο ν' ανέβη αυτό πρό της άρρωστειας της. Μα τώρα θα είχε γαλήνη, ή καρδιά της. Το αίσθημα αυτό, το αίσθημα πούχε άποκαλύψει στην αφοσίωση της, θάχε ούσει πια...

— Αυτά έσκέφτονταν ή Σιμώνη.

— Και ποτέ-ποτέ δεν έκαμε στην Ζερμαίν τόν παραμυρδό ύπαινημό για το μυστικό της αυτό.

— Πέρασε έτσι ένας μήνας...

— Η Ζερμαίν ήταν έντελώς καλά τώρα.

— Είχε ξαναπαχέσει το χρώμα της, τη όροσιά της, την νουτεπική έμφορά της.

— Τα όμοια μαλλιά της είχαν μεγαλώσει.

— Καθημερινώς έκαναν μεγάλους περιπάτους με την Σιμώνη.

— Ο πρίγκρηπ είχε ναυπηγήσει μία καινούργια θαλαμηγό, όμοια με κείνη πού συνέτρεψε ή τρενιά. Με την θαλαμηγό αυτή έκαναν μικρά ταξείδια στις γύρω άπατες.

— Φαινονταναν όλοι εύπαιτισμένοι, ήσυχoi, χαρούμενοι...

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΒΡΑΧΗ ΣΠΗΛΙΑ

Η έκδικητική μανία του Ίμβραήμ. Τὸ κατώρθωμα τοῦ Ζούβελου. Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς. Οἱ Τούρκοι πολιορκοῦν τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Δραματικά ἐπεισόδια. Ἡ πολιορκητικὴ μηχανή. Τὸ βόλι ἐνὸς σκοπευτοῦ. Ἡ συγκινητικὴ ἐπίκλησις τοῦ Κυπριανοῦ. Μαρτύρια καὶ ἀγῶνες.

Ὅπως γράφαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, θέλοντας ὁ Ίμβραήμ Πασσᾶς νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Γορτυνίους, ποὺ τοῦ εἶχαν σκοτώσει τὸν ἀγαπημένο του ἀνηψιό, ἔτρεξε στὰ βουνὰ σὰν λυσσασμένος. Ὅταν ἔφτασε στὰ Μαγουλιάνα, ἀνέβηκε στὸ βουνὸ Φασονέρι καὶ ἀγνάντευε ἀπὸ καὶ τὴ λεγομένη «Κοκκινόβραχη Σπηλιά». Ἡ σπηλιά αὕτη εἶχε χτισθῇ ἀπὸ τὸν Ἀργύρη Ζούβελο καὶ τοὺς συγγενεῖς του ἀδελφοὺς Παπαγιαννακοπούλους, οἱ ὁποῖοι σ' αὕτη εἶχαν τὶς οἰκονομείας τους, τὰ πράγματά τους, καθὼς καὶ τὰ πράγματα πολλῶν ἄλλων συχωριανῶν τῶν.

Ἡ σπηλιά εἶχε πέντε πατώματα καὶ στὸ ἐπάνω πάτωμα εἶχαν συνάξει πέτρες γιὰ πόλεμο.

Μόλις ὁ Ίμβραήμ εἶδε τὴ σπηλιά, ἐνόησε ὅτι ἦταν εὐκολὸ νὰ τὴν γκρεμίσει. Διέταξε λοιπὸν τὸ στρατὸ του νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ ρίξῃ φωτιὰ μέσα σ' αὐτή. Ὁ στρατὸς ἔλαχε ὅτι μποροῦσε μὴ μέρᾳ δόλοκληρη, μὰ δὲν καταβόσκει τίποτε.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Ίμβραήμ διέταξε ἔφοδο, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν εἰσοδὸς τῆς σπηλιάς. Καθὼς ὤρμησε ὁμως ἐμπρὸς ὁ πρῶτος Τούρκος, ὁ Ἀργύρης Ζούβελος κύλησε ἀπὸ πάνω μὴ μεγάλῃ πέτρα, ἡ ὁποία τὸν βόηκε στὸ κεφάλι καὶ τοῦ τὸ ἔκανε πηττα! Ἐντρομοὶ οἱ ἄλλοι Τούρκοι τῶβαν στὰ πόδια. Ἀμέσως οἱ Ἕλληνες βῆκαν μὲ γυμνωμένα τὰ γυατὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ τοὺς ἐκίνησαν μαζοῦ ἀπὸ τὸ βράχο. Ἀπελπισμένος ὁ Ίμβραήμ ἔφυγε ἀπὸ καὶ, καὶ ἐπειδὴ μερικοὶ τὸν ἐπιπροφύρουν ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ αἰχμαλώτισαν καὶ ἐσκοτώσαν τὸν ἀνηψιό του ἦταν Βαλτεσινοῦτες, διέταξε τὰ στρατεύματά του νὰ πάνε στὸ Βαλτεσινοῦ.

Ἄμα ἔφτασαν στὸ χωριὸ αὐτὸ, ὁ Ίμβραήμ κατέλυσε στὸ σπίτι τοῦ Πατριάρχου Σαοῦ, ἐνὸς τὰ στρατεύματά του ξεχρόθηκαν γιὰ πλιάτσικο στὰ γύρω βουνά, ἐρίμαζαν τὶς στάνες, ἐσύναν δεκάεξη χιλιάδες γιδιοπόδα καὶ χίλια βόδια καὶ ὅτι ἄλλο βόηκαν καὶ τὰ ὀδηγῶσαν στὸ στρατόπεδο. Οἱ δυστυχημένοι χωρικοὶ—Βαλτεσινοῦτες, Βυτινῶτες, Μαγουλιάνιτες—καταδικωμένοι, ἔπλησαν τὰ βουνά καὶ κώθηκαν στοὺς βράχους. Πολλοὶ κατέφυγαν στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, μισὴ ὥρα μαζοῦ ἀπὸ τὸ χωριὸ Βαλτεσινοῦ. Τὸ Μοναστήρι αὐτὸ ἦταν ἀπὸ φύσεως ὄχυρό, χτισμένο μέσα σὲ μὴ θεοράτη σπηλιά. Βράχοι ὀρθοῦντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ στὴ μέση ὑψήθη ἓνα βαθὺ ρέμμα.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ Μοναστήρι κατέφυγε καὶ ὁ Μαγουλιάνιτης δολοφονητὴς Δημήτριος Μπούκουρας, μὲ τριάντα παλληκάρια του. Ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν πολεμιστῶν ἐπέεσαν ξαφνικὰ τὴ νύχτα οἱ Τούρκοι καὶ τοὺς ἔπιασαν αἰχμαλώτους.

***

Τὸ παλιὸ αὐτὸ Μοναστήρι εἶχε δύο εἰσόδους, καὶ στὴ βορεινὴ πλευρὰ του ἓνα μονοπάτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦσε κανεὶς νὰ περάσῃ, ἀλλὰ μὲ μεγάλη προσοχή. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἔφασαν ἓνα τρομερὸ βάθος. Ἐνῶς ἦσαν οἱ Τούρκοι, φεύγοντας τὴν καταβόξῃ τῶν Τούρκων, θέλησε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ μονοπάτι αὐτὸ, μὰ γλίστρησε καὶ γκρεμίστηκε κάτω. Κιῶντας στὸ γκρεμὸ, πιάστηκε ἀπὸ κάτα ποὺ τὸ πήρε γιὰ χαμόκλαδο. Μὰ δὲν ἦταν ἄρα. Ἦταν μὴ κάνα δόλιον κοντοῦ, γεμάτῃ χρυσάφι βενέτικο, τὴν ὁποία, ὁ Θεὸς ἔφερε, ποὺς ἔκρυψε ἐκεῖ. Ὁ χωριάτης ξανέβηκε στὸ μονοπάτι, ἀναποδογύρισε τὴν κάνα καὶ τότε κύλησαν μπρῶς του ἓνα σωρὸ φλωριά!...

Ὁ ἱστορικὸς τοῦ Ἀγῶνος γράφει σχετικῶς μὲ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ:

«... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔπεσε, ἐσῆρθε κατὰ τὸν βράχον, ἔγραψε τὰ ὀπίσθια του καὶ ἠσθάνθη πολλὴν πόνην καθὼς ὁμως εἶδε τὰ χρυθέντα φλωριά, ἠσθάνετο ἐλαφρότερον τοὺς πό-

νοὺς. Καὶ ἄλλους δὲ οἱ Τούρκοι ἔως ἑκατὸν εἰκοσι ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιά τότε αἰχμαλώτισαν. Ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους αὐτὰς γυναῖκας, ὀλίγοι ἐγύρισαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ἤσαν τοὺς ἄνδρας τὸν νυμφευμένους μὲ ἄλλας γυναῖκας. Μὰ ἐξ αὐτῶν ἐδιηγείτο τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα ἐδοκίμασε κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον αἰχμαλωσίαν, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔλεγε, ὅτι ἐντὶς μίᾳς ἡμέρας σαρᾶται φορὲς τὴν ἐπώλησαν καὶ τὴν ἀγόρασαν.

***

Τὸ παλιὸ λοιπὸν αὐτὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸ ἔχον δυναμώσει οἱ Ἕλληνες μὲ νέους τοῖχους, μὲ πολυμήτερες καὶ ἀντισηματά, γιὰ ν' ἀσφαλίσουν τὶς οἰκονομείας τους.

Ὁ Ίμβραήμ Πασσᾶς, θέλοντας νὰ καταστρέψῃ τὸν τόπο, ἐπέταξε πρῶτα καὶ ἔκριναν τὸ Βαλτεσινοῦ. Ἐπειτα διέταξε νὰ καταστρέψῃ τὸ διὰ Μοναστήρι: τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ἁγίου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ποὺ βρισκόταν λίγὸ πὺρ πέρα. Οἱ Τούρκοι ἄρχισαν πρῶτα νὰ οἰκονομῶν ἀπὸ τὸ βράχο πέτρες μεγάλες, γιὰ νὰ γκρεμίσουν τὴ σκεπὴ τοῦ πρώτου Μοναστηρίου, ἡ ὁποία ἔστη ἀπὸ τὴ σπηλιά, σκοπεύοντες νὰ ρίξουν ἔπειτα φωτιὰ μέσα καὶ νὰ κώψουν τὰ γυναικοπαῖδα. Συγχρόνως ὁ Ίμβραήμ ἔκρινε τὸ νερὸ τῆς Μονῆς καὶ παρῆταξε τοὺς στρατιώτες του ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως ὥς τὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Οἱ στρατιῶται μετέφεραν δυνάμει, σανίδες καὶ ἄλλα ξύλα, περὶ τὰς χεῖρας μὲ χεῖρας, ὁ ἓνα στὸν ἄλλο. Τὸ ἴδιο ἔκριναν καὶ μαρμαρὰ στὸ Μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως, ὅπου ἔμειναν ξύλα ἑκατὸν δέκα δοματίων.

Κατόπιν ἀνοῖξαν μὴ μεγάλη τρύπα πάνω ἀπ' τὴ σπηλιά, ποὺ ἦταν τὸ Μοναστήρι, καὶ ἄρχισαν νὰ οἰκονομῶν ἀπὸ καὶ, ἀφοῦ τρύπησαν καὶ τὴ σκεπὴ τοῦ Μοναστηρίου, ὕψος εὐφλεκτες, θαμνομαρμαρῆς, πῖσσα, γιὰ νὰ βισθῶν οἱ Ἕλληνες καὶ νὰ βγοῖν ἔξω νὰ προσκυνήσουν... Μετὰ ταῦτα ὁ Ίμβραήμ ἔκρινε τὰ ξύλα ποὺζε μαζοῦ μερὸς στὴ Μονή, καὶ ἀφοῦ ἔγινε μὴ μεγάλη ἀνδραγία, τὴν ἐσορᾶσε καὶ τὴν ἔκρινε μέσα στὸ Μοναστήρι. Τὸ Μοναστήρι ἔπιασε τότε φωτιὰ καὶ κάηκε τὸ μισό.

Οἱ πολιορκούμενοι ἀναγκάστηκαν, κατόπιν αὐτοῦ, νὰ συνταχθῶν στὸ ἐκτικὸ μέρος τοῦ Μοναστηρίου, τὸ ὁποῖον διεχώριζε ἓνας βράχος ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ κάηκε....

Περὶ παραδόσεως στοὺς Τούρκους κανένας δὲν ἔκανε λόγο. Ἦσαν ὅλα ἀποφασισμένοι ν' ἀμύνοντο μέχρις ἐσχάτου.

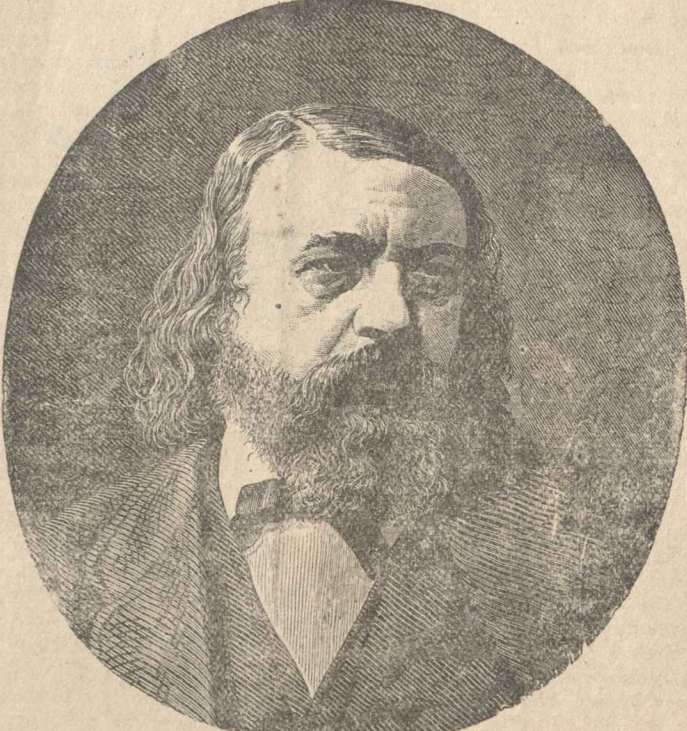
Οἱ Τούρκοι βλέποντας ὅτι μὴ τὴν φωτιὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ βιάσων τοὺς πολιορκουμένους, ἐμνηστεύον τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἔξῃς:

Ἐκρέμασαν ψηλὰ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου μ' ἓνα σχοινὶ τοὺς πολυμήτερες στρατιώτες καὶ τοὺς κατέβαζαν στὴ σκεπὴ τοῦ μισοκαμένου.

Μοναστηρίου, γιὰ νὰ χτυποῦν ἀπὸ καὶ τοὺς Ἕλληνες. Μὰ οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὰ μάτια τους τέσσερα καὶ σκοτόνταν ἀμέσως τοὺς στρατιώτες, τοὺς ὁποίους οἱ Τούρκοι ἔφεραν κατόπιν ἐπάνω νεκροὺς καὶ κρεμοῦσαν ἄλλους. Ἀπὸ αὐτοὺς μερικοὶ ἐπρόφταναν καὶ περὶτοῦσαν τοὺς Ἕλληνες, ἐλθόντας δὲ εἶσι ἀκρετοῦς.

Τὸ ἀνεβοκατέβασμα αὐτὸ ἐγίνονταν ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐκτὸς ὁμως ἀπ' αὐτὸ, οἱ Ἕλληνες χτυποῦσαν καὶ ἀπ' ὅλα τ' ἀντικρινὰ μέρη. Βόλια τοῦρκα ἐπέσαν καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς πολιορκίας τοῦ Μοναστηρίου καὶ λάβωσαν τρεῖς Ἕλληνες. Συγχρόνως ἓνας φανατικὸς Τούρκος, Λαλιώτης, θέλοντας νὰ πιάσῃ τὴν πόρτα τοῦ Μοναστηρίου καὶ νὰ κωρύξῃ τὸ μαγερεῖο του, ποὺ βρισκόταν στὴν αὐλή, ἔβαλε ἐπάνω στὸ κεφάλι του μὴ πλάκα, τὴν ὁποία ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἓνα χεῖρ. Κρατώντας μὲ τὸ ἄλλο τὸ τοῦφάκι του, ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα τῆς Μονῆς. Ἀμέσως ὁμως, ἓνας καλὸς σκοπευτὴς, ὁ Γιώργης Παναγιώτης, τοῦ ἔστειλε ἓνα βόλι καὶ τὸν ἐπέρας ἀπὸ τὸ ἓνα μέληρ στὸ ἄλλο.

Ὁ Λαλιώτης ἔπεσε σὰν κεραυνόπληκτος. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ ἄλλοι Τούρκοι, ποὺ ἐρχόνταν κατὰ τὴν τραβήχτηκαν πίσω, καὶ εἶσι ἐματωσθῇ ἡ ἔφοδος. Τὴν νύχτα τῆς ἰδίας ἡμέρας, οἱ Τούρκοι ἔκριναν ἓ-

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Θεόφιλος Γκοτσίς

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τὰ γένεια τοῦ χωριάτη

(Κεφαλλονήτικη παράδοσις)

Ἐνας χωριάτης, ἀπὸ τὰ Δελιανά της Κεφαλληνίας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κόρη ποτὲ τὰ γένεια του, βραδυάστηκε μὴ φορὰ σ' ἓνα λαγυκάκι καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ πάνω στὴ γλῶσση. Ἐκεῖ τὸν βόηκε, κοντὰ στὰ γλινγοράματα ἓνας τσοπάνος καὶ χωρὶς νὰ τὸν ξυπνήσῃ τοῦ ἔκοψε τὰ γένεια καὶ τοῦ πήρε τὸ σακκάκι.

Σὰν ξύπνησε ὁ χωριάτης καὶ εἶδε πὺς τοῦ κλέψαν τὸ σακκάκι, πῆγε νὰ τρελλᾷ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Ἐκανε τότε νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τραβήξῃ τὰ γένεια του ἀπὸ τὴν στενωχώρα του... μὰ δὲν τᾶβρισε οὐτ' αὐτά.

Σαστισμένος λοιπὸν γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ καὶ ἀμφιβάλλοντας γιὰ τὴν ταυτότητά του, φώναξε:

—Νὰ εἰμ' ἐγώ, ἢ νὰ μὴν εἰμ' ἐγώ, μορὲ τζόγια μου;

***

Ἡ σιδεροσφεντόνα

(Δημιουργικὴ παράδοσις)

Ἐνας ἄλλος χωριάτης, ἀπὸ τὸ Ληξοῦρι, ἦταν τσοπάνος ἀπάνω στὰ βουνά καὶ δὲν εἶχε πᾶσι ποτὲ τὸν στήν ἐκκλησία. Μὴ Κυριακῇ, ποὺ βόηκε στὸ Ληξοῦρι, σὰν εἶδε τὸν ἄλλο κόσμο νὰ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία, ἀποφάσισε νὰ πάη καὶ αὐτός, γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶνε ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ μόλις μπῆκε μέσα καὶ εἶδε τοὺς ψάλτες καὶ τοὺς παπάδες νὰ παίζον τὰ φῶτα καὶ εἶνε ἄπειρα καὶ τὸν κόσμο πολλὸν καὶ στριμωγμένο, ἐφρόθηκε.

Ὅταν μάλιστα τὸν πλησίασε ὁ διάκος, κινώντας τὸ λιβανιστήρι πρὸς τὰ ἑμπρός του, τρόμαξε πὺς πολλὴ καὶ δίνοντας ἓνα πῆλο πετάχτηκε ἔξω, φωνάζοντας:

—Φυλαχτῆτε, χριστιανοὶ! Ἡ σιδεροσφεντόνα θὰ μᾶς σπάσῃ τὸ κεφάλι!

Σιδεροσφεντόνα νόμισε πὺς ἦταν τὸ λιβανιστήρι....

***

Ὁ μῦθος τῆς Λειδαριάς

(Παράδοσις τῆς Λειδαριάς)

Ἡ λειδορία ἢ λαιδορία εἶνε ἡ «Λορὴ» ἢ ἀειθαλὴς ἢ βαλανιδιά. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ δέντρου δὲν τὸ ἀγαπᾷ ὁ λαός. Γιατὶ πιστεύει πὺς δταν ὁ κόσμος καὶ ἡ φύσις ἐμβαθὴν τὴν καταβῇ τοῦ Χριστοῦ, συνήλθαν σὲ νικητηρὴν σύσκεψιν ὅλα τὰ δέντρα καὶ ἀποφασίσανε νὰ μὴ δώσουν ἔξω, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ σταυρός, ἀπάνω στὸν ὁποῖον θὰ τὸν σταυρώσαν οἱ Ἑβραῖοι.

Μὲ τὴν ἀπόφασιν ὁμως, ὅταν αὐτὸν τὸν δέντρον καὶ φύτων, ἓνα μοναχὸ δὲν συμφώνησε, ἡ Λειδορία, ἡ ὁποία ἐδῆλωσε ὅτι δὲν θὰ ἀσπῇ νὰ δώσῃ ξύλα στοὺς Ἑβραίους.

Ἀμέσως τότε ὅλα τὰ ἄλλα δέντρα καὶ φυτὰ τὴν διώσαν με φωνὴς ἀπὸ τὴν ἀνεξιχνία τους.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα καὶ πῆγαν οἱ Ἑβραῖοι τελεῖν γιὰ νὰ φτιάσουν τὸ σταυρὸ, εἶδαν μ' ἑκπλήξιν τοὺς, ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ ξύλα τὰ γνωστὰ δὲν ἀντείχε στὰ πέλεια τους. Μόλις τὰ χτυποῦσαν μὲ τὸν τεκνοῦν τους, αὐτὰ γινόταναι τριμμάτια καὶ εἶσι δὲν μποροῦσαν νὰ φτιάσουν τὸ σταυρὸ.

Ἀφοῦ ἀπελπίστηκαν λοιπὸν, πῆγαν νὰ φτιάσουν σταυρὸ ἀπὸ ξύλο λαιδορίας. Καὶ τὴς λαιδορίας τὸ ξύλο βάσταξε καὶ εἶσι φτιάστηκε ὁ σταυρός.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὕτη ὁ Θεὸς καταράστηκε τὴ λαιδορία.

Π' αὐτὸ ὁ κορμὸς τῆς εἶνε πάντα γδομένος, τὰ κλάδα τῆς στριμμένα καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐσφονμένα.

Μολαταῦτα ὁ Χριστὸς ἀποτάθηκε ἀπὸ τὴν λαιδορία. Καὶ τῆς ἔδωσε τὴν εὐλογία του καὶ μὴν τινάζῃ ποτὲ τὰ φύλλα τῆς καὶ εἶσι νὰ ἔχῃ τὴν ἀφορεσίαν τὸν γένειον, γιὰ νὰ μὴν κωλύσῃ.

***

Οἱ σκύλλοι καὶ ὁ χαϊρέας

Στὴν ἐπαρχία τῶν Θησῶν καταλαμβάνουν τί καρὸς θὰ κἀν ἀπὸ τὰ σκύλλια.

Ἀνὰ τὴν ἐκκλησίαν κομπούνηται ἑσπεύοντα τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τῆς Ἁγίας Πελαγίας καὶ τοῦ Προφήτου Ἠλίου, τότε ὁ χειμῶνας ποὺ θὰ ῥθῇ, θὰ εἶνε γλυκὺς καὶ ἥσυχος.

Ἀνὰ τὴν ἐκκλησίαν κομπούνηται κατὰ τὴν ἀνοικτὴν ἀπὸ γιορτῆς σημαίνοντα, θὰ κἀν ἁγίους χειμῶνας.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Μὴ περιφρονῇ ποτὲ τὸν ἔρσοῦ σου. Καὶ μυρμήγκι ἂν εἶνε, γὰ τὸν Θεὸς ἔστι ληνάρι. (Ἀνατολικὴ παροιμία)

Τὸ ῥοδὸ ἀρᾷται τὸ ἄρομα του, ὁ ἔρσοῦ τὴν ἀναιμῆσιν καὶ... κανένα ποίημα. Δορυμᾶς

Ὁ Δεῖπνος τοῦ Κυρίου στοὺς Ἑβραίους

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Στὴν Κρήτη ὑπάρχουν πολλὲς παραδόσεις γιὰ τὸν Διγενῆ Ἀκρίτα.

Στὴν Ἀξίῳ π.χ. διηγούνται τὸ ἔξῃς ἀνεκδοτό:

Ὁ Διγενὴς στάθηκε μὴ φορὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Ψηλορείτη καὶ πέταξε ἓνα μεγάλο σιδερένιο λαστὸ ποὺ κρατοῦσε, σὲ μὴ ἀπὸ τὶς κορυφές τοῦ ἀπέναντι Ψηλορείτη ὄρους, ποὺ λέγεται σήμερᾳ Κουλού-κωνας, σ' ἀπόστασι δηλαδὴ 40 χιλιομέτρων.

Ὁ λαστὸς χτύπησε μὴ ἀπὸ τὶς κορυφές τοῦ Κουλούκωνα καὶ τὴν γκρεμίσεν καὶ ἀπὸ τότε ἡ κορυφὴ ἔχει τὴν λέγεται «Κουλοστρουθὶς».

***

Στὸ φρούριό πάλι τῆς Ἀξίως, περνοῦσε μὴ ἡμέρᾳ ὁ Διγενὴς καὶ εἶσι γιὰ ἀστεῖο «ἐπαίξε» μὴ σαθὰ στὸς βράχους. Κι' ἀπὸ τότε φαίνεται ὡς τὰ σήμερᾳ ἐκεῖ ἀπάνω μὴ ἀλλὰ πέντε μέτρων, γαιωμένη ἀπ' τὸ σπαθὶ τοῦ Ἀκρίτα.

***

Ἡ γυναῖκα τοῦ Διγενῆ καθόταν κάποτε ἀπάνω στὸ φρούριό της, ποὺ ἦταν ψηλὸ εἰκοσι μέτρα, καὶ εἶχε ἑσπεύοντα τὰ μαλλιά της καὶ τὰ χτενίς.

Ὁ Διγενὴς πῆγε τότε νὰ πιάσῃ μὴ πλεῖσσοι καὶ τὸ χεῖρ του, ἀπὸ τὴν ὀρμὴ, χτύπησε σὲ μὴ πέτρα τοῦ τοῦρου. Κι' ἀπὸ τότε φαίνονται ἡ δαχτυλίδες του καὶ ἡ παλάμη του, ἀπάνω στὶς πέτρες.

***

Στὶς Μαργαρίτες, ἓνα χωριὸ τοῦ Κάτω Μυλοποτάμου, σ' ἓνα φαράγγι, ποὺ εἶνε πρὸς νότον τοῦ χωριοῦ, στὴ μέση τοῦ κορμιοῦ τῆς δικῆς μεριάς, εἶνε ἓνα σπήλαιο. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει μὴ πλάκα μεγάλῃ ὡς πεντακόσιες ὀκάδες βάρους.

Ἡ πλάκα αὕτη λέγεται Ἀμάδα τοῦ Διγενῆ. Διηγούνται δὲ ὅτι τὴν ἐκείτην ἔχει ὁ Διγενὴς μὴ μέρᾳ ποὺ ἔκαψε τὶς ἀμάδες....

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

Η αντίληψη 'Αετίου και Σταυρακίου. Γύρω από τη γρηά αυτοκράτειρα. Τα μεγαλεπήβολα σχέδια της Ειρήνης. Η συνουσία του Νικηφόρου. Η κατάληψις του 'Ιερου Παλατίου από τους συνωμότες. Η σύλληψις της αυτοκράτειρας. Η εγκρίσεις της στο μοιραίο. Η ύπκρισία του Νικηφόρου. Στην έξορία. Ο θάνατος της Ειρήνης, κ.λπ.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς, μετά την οριστική απόφαση της Ειρήνης στο θρόνο, άρχισαν να εξυφαινούνται γύρω της, μεταξύ των ευνουμένων της, συνωμοσίες και ραδιουργίες για τη διαδοχή της, μετά το θάνατό της.

Έτσι, επί ένα δόκιμο χρόνο, μέσα στο 'Ιερόν Παλάτιον, διαδραματίζονταν η πιο άφάνταστες μηχανορραφίες. Ο 'Αέτιος κατήγγελε τα σχέδια του Σταυρακίου και ο Σταυράκιος, για να ξεοντώσει τον αντίπαλό του, δόγανανε επαναστάσεις εναντίον του. 'Ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο, η γρηά πειά Ειρήνη επέλεγε άπεγνωσμένα για να διατηρηθή στην άρχη, τότε ηγαίνοντας με το μέρος του ενός και τότε με το μέρος του άλλου, κατά τις περιστάσεις.

Το περίεργο σ' αυτό τον μακρόχρονο αγώνα ήταν ότι ο ένας απ' τους πρωταγωνιστές του, ο Σταυράκιος, τον διεξήγαγε ενώ βοσκοίταν μπρος στο χέλιος του τάφου, άρρωστος, φτίνοντας αίμα, έτοιμοθάνατος. 'Αιόσιος, δεν άνθεξε ως το τέλος και το 800 μ. Χ. πέθανε.

Ένώ στην αλληλ του Βυζαντίου γινόντουσαν δι' αυτά, συγχρόνως στη Δύση, ο Καρολομάγνος έθρωναίκε και έστέφετο μέσ' στον 'Αγιο Πέτρο Αυτοκράτορα του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους.

Λένε πώς τότε ένα μεγάλο σχέδιο πέρας απ' το μυαλό του πανισχύρου αυτού αυτοκράτορος και της γρηάς άνάσσης του Βυζαντίου. Σκέφτηκαν δηλαδή κα' οι δύο να πραγματοποιήσουν ένα γάμο, ο οποίος θα έκανε τις μοναρχίες τους υπό το κοινό τους σκήπτρο και θα άνδοθων έτσι, πιο μεγάλη και πιο δοξασιμένη από τον καιρό του 'Αγούστου, του Κωνσταντίνου και του 'Ιουστινιανού τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. 'Αρχισαν μάλιστα και η σχετικές διαπραγματεύσεις και πρόσεβις του Καρολομάγνου έφτασαν για το σκοπό αυτό στην Κωνσταντινούπολη, όταν έφαρνα έσπασε η μεγάλη καταστροφή, στην οποία υπέκυψε η Ειρήνη.

Μετά τον θάνατο του Σταυρακίου, ο 'Αέτιος, που είχε γίνει πια πανίσχυρος, ύποστηριζε στα φανερά τον άδελφό του για τη διαδοχή του θρόνου και προσπαθούσε να του εξασφαλίση την υποστήριξη του στρατεύματος. Μά εναντίον των φιλοδόξων αυτών σχεδίων του, συνωμοτούσαν διαρκώς οι άλλοι μεγάλοι άρχοντες της αυτοκρατορίας. Μεταξύ αυτών ήταν και ο γενικός λογοθέτης Νικηφόρος, ο οποίος, βλέποντας την περίπτωση κατάλληλη και τη μεγάλη δυσχερέσκεια του λαού εναντίον του 'Αετίου, έπωρελήθηκε της ευκαιρίας για να συνωμοτήσει. Στά σχέδιά του αυτά τον ύποστηριζε το κόμμα των εικονολατρών και, αφού προετοιμάστηκε κρυφά επί καιρό, στις 31 'Οκτωβρίου 802, ο Νικηφόρος έδωσε το σύνθημα της κηρύξεως της επαναστάσεως.

Η Ειρήνη βρισκόταν τις ημέρες εκείνες στο άνακτορο του 'Ελευθερίου, την αγαπημένη της διαμονή. Οι συνωμότες, μεταξύ των οποίων ήταν πολλοί παλιοί φίλοι του 'Αετίου, δυσχεροσμένοι εναντίον του, συγγενείς του Κωνσταντίνου VI, άξιωματικοί εικονοκλάστης που διώκονταν εκδίωκται και άρκετοι αλλοί και συγγενείς μάλιστα της Ειρήνης, έσπευδαν στην άποψη της άποψης. Στις δέκα η ώρα το βράδυ παρουσιάστηκαν στις πόλες του 'Ιερο Παλατίου κα' έπείδεισαν στους φρουρούς πλαστογραφημένες διαταγές της αυ-

τοκρατείας, δια των οποίων διέτασε ν' άνακηρυχθή άμέσως ο Νικηφόρος αυτοκράτωρ για να την βοηθήσει ν' άνταρτήσει εναντίον των σχεδίων του 'Αετίου. Οι σκοποί, μη ύπομαζόμενοι την πλαστότητα, τους παρέδωσαν, χωρίς διαγνώ, το άνακτορο.

Σε κάθε επανάστασι στο Βυζάντιο, η κατάληψις του παλατιού ήταν το πρώτο που έπρεπε να πετύχουν οι επαναστάται, αν ήθελαν να κερδίσουν το παιχνίδι τους. 'Ετσι η νύχτα δεν είχε τελειώσει και κα' άγγελιοφόροι έξαπτεστάλησαν προς όλες τις διευθύνσεις, άγγελιοφροντες την άνάγκη του Νικηφόρου στο θρόνο και την έπαιση της επαναστάσεως, στην οποία κανείς δεν είχε φέρει αντίστασι. Συγχρόνως η Ειρήνη, η οποία είχε πια φθεί έφαρνα στο άνακτορο του 'Ελευθερίου, μεταφέρθηκε με μεγάλη φρουρά στο Βυζάντιο και φυλακίστηκε στο 'Ιερό Παλάτιο. Την άλλη μέρα δέ, πρωί-πρωί κα' βιαστικά, ο Νικηφόρος, μέσ' στην 'Αγία Σοφία, έστέφετο αυτοκράτωρ και τον πατριάρχη Ταράσιο, ο οποίος έφει έφαρνα στο άνακτορο του 'Ελευθερίου, μεταφέρθηκε με μεγάλη φρουρά στο Βυζάντιο και φυλακίστηκε στο 'Ιερό Παλάτιο. Την άλλη μέρα δέ, πρωί-πρωί κα' βιαστικά, ο Νικηφόρος, μέσ' στην 'Αγία Σοφία, έστέφετο αυτοκράτωρ και τον πατριάρχη Ταράσιο, ο οποίος έφει έφαρνα στο άνακτορο του 'Ελευθερίου, μεταφέρθηκε με μεγάλη φρουρά στο Βυζάντιο και φυλακίστηκε στο 'Ιερό Παλάτιο.

Όσοι τότε δεν είχε τελειώσει ο κόμος. Η Ειρήνη ήταν δημοφιλής και ο λαός της έξεδήλωνε όλοένα την αγάπη του, βρίζοντας τον καινούριο αυτοκράτορα και τον πατριάρχη. Γενική πόγνωση έπακρατούσε μεταξύ του λαού ο οποίος δεν χρειαζόταν παρά ένα άρχηγό για να επαναστατήσει.

Μία γυναίκα, πρόηματι ένεργητική, θα έπωρελήκε της ευκαιρίας αυτής. Μά η Ειρήνη, αυτή τη φορά, δεν φάνηκε καθόλου ένεργητική. Μεταξύ των άλλων αίσθημάτων, της φιλοδοξίας και της σεβείας, τα οποία έδωσαν μέσα στην ψυχή της και την είχαν καθοδηγήσει ως τώρα σε όλες τις πράξεις της, αυτή τη φορά ένιωσε η ελπίδα. Και δεν συνέβη αυτό, γιατί η πτώσις της είχε έξαντλήσει το θάρρος της... 'Όχι, η Ειρήνη δεν έδειξε καμιά άδυναμία, αλλά μπρος στα τετελεσμένα γεγονότα, κα' την έκφρασι ενός συγχρόνου της—έπικρινε άδιαμαρτύρητα. 'Όταν, την έκπικρισε άδιαμαρτύρητα. 'Όταν, την έκπικρισε άδιαμαρτύρητα.

Κ' ελεν η γαλήνη: —Τώρα η γαλήνη κρεβάται των όνειρων τους ως γίνη!... ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ένθρων αυτοκρατορικών, της έδήλωσε ότι δια της βίας τον είχαν κάνει αυτοκράτορα, η Ειρήνη με μια έγκαρτέρησι, έντελως χριστιανική, ταπεινώθηκε μπροστά του, σαν να ήταν ο έλεκτός του Θεού, εύλογώντας τις άποφάσεις της Θείας Προνοίας και άποδίδοντας την πτώσις της στις άμαρτίες της. Δεν είχε ούτε μια λέξη διαμαρτυρίας ούτε ένα παράπονο. Παρέδωσε στο Νικηφόρο πόρθημα τους θρησκευτικούς του, έκφραζόντάς του μόνο την έπιθυμία να την άφήσουν να ζήσει στο άνακτορό της του 'Ελευθερίου.

Ο σφετεριστής του θρόνου της το ύποσχεθηκε ευχαρίστως αυτή άκομη δέ ότι, όσο θα ζούσε, θα διατηρούσε τον τίτλο και τις τιμές της αυτοκρατείας. Μά δεν άργησε να ξεχάσει τις ύποσχέσεις του κα' έπειτ' από λίγο καιρό, κα' μύαρινε την Ειρήνη απ' την Κωνσταντινούπολη, και την έβλεπε στην άρχη σ' ένα μοναστήρι, το οποίο αυτή είχε ιδρύσει στην Πρίγκηπο. Μά, έπειδή του φαν

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ

Την ώρα που λιγοθυμεί το φως άπάνω στα νυσταγμένα λουλούδια και τα κοιμισμένα νερά, βγαίνει απ' το παλάτι της η Πεντάμορφη. Την ώρα που γλυκοσβύνουν τα χρώματα και πεθαίνουν ή μορφές της ζωής, η Πεντάμορφη ντύνεται με το μαγνάδι της σιωπής και κατεβαίνει στο μεγάλο περιβόλι.

Τα λουλούδια άνατριχιάζουν τριγύρω της, το σκοτάδι την άγκαλιάζει γλυκά κα' η πεταλούδες έρχονται και κοιμούνται μέσα στα ξανθά της μαλλιά. Και λέει η Πεντάμορφη:

—'Όποιος μπορεί να με φιλήση, χωρίς να ξυπνήση τα λουλούδια όλόγου μου και χωρίς να διώξη τις πεταλούδες από τα μαλλιά μου, αυτός είνε δικός μου!...

Την ώρα που γεμίζουν τα νερά της λίμνης από ροδόφυλλα, η Πεντάμορφη κατεβαίνει από το παλάτι της και λούζεται μέσα στα τριανταφυλλένια νερά. Και τα νερά άνατριχιάζουν όλόγου της κα' έπειτα γίνονται καθρέφτες και την καθρεφτίζουν. Κι η νυμφαίς γέροντος και φιλον τον ξανθά της μαλλιά. Και λέει η Πεντάμορφη:

—'Όποιος μπορεί να με φιλήση χωρίς να σπάση τον καθρέφτη των νερών και χωρίς να σκοτώσι μια νυμφαία, αυτός είνε δικός μου!...

Την ώρα που πεθαίνει η ζωή μέσα στα μεγάλα σκοτάδια, η Πεντάμορφη άπλώνεται στα κάτασπρα σεντόνια, κα' άπάνω απ' τα κλειστά ματούλα, κα' άπάνω απ' το χαμόγελο του ύπνου κα' άπάνω απ' τ' άνατριχιάσματα των όνειρων της, τίποτε δεν ζή, τίποτε δεν άνασταί. Και τραγουδεί η Πεντάμορφη μέσα στον ύπνο της:

—'Όποιος μπορεί να περάση απ' τα μεγάλα κρύσταλλα του παραθύριου και να χυθή και να μ' άγκαλιάσει σαν το φως του Γαλαξία, αυτός είνε δικός μου!...

Την ώρα που λιγοθυμεί το φως στα νυσταγμένα λουλούδια, η Πεντάμορφη κατεβαίνει από το παλάτι της και λούζεται μέσα στα ξανθά της μαλλιά. Και λέει η Πεντάμορφη:

—'Όποιος μπορεί να περάση απ' τα μεγάλα κρύσταλλα του παραθύριου και να χυθή και να μ' άγκαλιάσει σαν το φως του Γαλαξία, αυτός είνε δικός μου!...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η γυναίκες άπεριόρουν την άνοιξη τους στον έρωτα και το χεμώνα στην ελπίδα.

Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με μητρόπολη. Στη μέση όδοιεται το θυσιαστήριο του Θεού, αλλά το περιεγκλώνουν γύρω τόσα παρεκλήσια!

Η φωτογραφία είνε για τα δόσηματα πρόσωπα, κα' η τυπογραφία για τα μέτρα συγγράμματα: Τα πολλαπλάσι, αλλά δεν μπορεί να τα σώση από τη λήθη.

Στον έρωτα ο σύζυγος βλέπει μονάχα το είδωλο, ενώ ο έραστής βλέπει την ψυχή.

Η γυναίκα είνε πλάσμα ανθρώπινο που φλυαρεί, ντύνεται κα'... γδύνεται.

Νόταν πώς η Πρίγκηπος ήταν πολύ κοντά στην Πόλη. Το Νοέμβριο του 802, παρ' όλη την αγριότητα του πρινοού κα' τον Άβγουστο του 803, η φιλόδοξη αυτή γυναίκα, έγκαταλείπει πια απ' όλους.

Το πτώμα της μεταφέρθηκε στο μοναστήρι της Πρίγκηπου, κα' άργότερα στην Κωνσταντινούπολη, όπου την ένταφιασαν στο παρεκκλήσιο του Νασού των 'Αγίων 'Αποστόλων, όπου άναπαύοντουσαν και τόσοι άλλοι αυτοκράτορες.

Έπειδή η Ειρήνη ήταν αυτοκράτειρα ευσέβης και δρθόδοξος, η 'Εκκλησία της έσυγχώρησε όλες τις άμαρτίες της και αυτά άκόμη τα έργλημά της. Οι χρονικογράφοι μάλιστα της έποχής της, την όνομαζον η «Τρισμακάριστος Ειρήνη, η νεώτερα 'Ελένη, η οποία άγώνιστη σαν μάργυς για την άληθινή πίστι». Ο χρονικογράφος Θεοφάνης θρηνη την πτώσις της σαν μια μεγάλη καταστροφή και νοσταλγεί τα χρόνια της βασιλείας της ως έποχή ευτυχίας. Τα ίδια γράφουν και οι περισσότεροι από τους άλλους χρονικογράφους.

ΛΗΣΙΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα μια άκομη στήλη φιλολογικών σκίτσων. Οι λόγοι και δημοσιογράφοι του παρελθόντος σκατσάρουν στη στήλη αυτή, ο ένας τον άλλο χαριτωμένα, με πνεύμα, με κέφι, χωρίς καίαν και χωρίς... πάθος. 'Απολασάτε τους...

Ίδου πρώτο—πρώτο το σκίτσο του λογογράφου και ιστορικού κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ. Δράστης ο κ. Ν. Λάσκαρης:

«Δημ. Γρ. Καμπούρογλου...

Από το Γρ. είνε άρκετόν να καταλάβη κανείς, ότι πρόκειται περί του Δημητράκη.

Είνε ο μόνος 'Ελλη, όστις έώρτασε την φιλολογική του εικόσπενταετηρίδα, κατορθώσας ούτω να φάνε οι λόγοι μίαν φοράν μαζί χωρίς να... φ α γ ω θ ο υ ν!

Πρό εικοσιπέντε έτών ήτο... νεώτερος απ' ό,τι είνε σήμερα!

Είνε ο καταστροφής των 'Αθηνών. Δεν έχω άρήσει πέτραν επί πέτρας... χωρίς να την εξετάση.

Είνε ύψηλότερος από τον κ. Μαργ. Εύαγγελίδην (1).

Είνε άκόμη ο μόνος Ρωμηός που άφελήθη από τον 'Ισπανομωρικανικόν πόλεμον, διότι μια όλοκληρος κάσος με πούρα της 'Αβάνας έκαμε άπόδασιν εις το σπίτι του.

Έχει γράψει για τα παιδιά, τους νέους και τους μεγάλους.

Τον λένε Δημητράκη και οδέποτε έωρτάζει του: 'Αγιόν Δημητρίου!...

Άκολουθεί το σκίτσο του ποιητού κ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ, καμωμένο από τον άειμνηστον διηγηματογράφον 'Ανδρέαν Καρκαβίτσον:

«Ο Γεώργ. Δροσίνης...

Πολυτεχνίτης, χωρίς ειτυχώς να είνε και έρμολογίτης. Είς τα έπίσημα δεφτέρια του κράτους, από τα οποία βγαίνουν και οι κατάλογοι των ένόρκων, τον έχουν άνεγνωρισμένον ως έπαγγελματιάν... ποιητή!

Ήμεις όμως έμεθα εις δέον να δεβαιώσωμεν, ότι μετά την άποχώρησιν του εκ της καθημερινής δημοσιογραφίας

έκδουν της «'Εθνικής 'Αγωγής» και την τελειοποίησιν της φωτογραφικής τέχνης.

Πρός το παρόν διωκς μόνον άκρόφαλα πτόματα κατορθώσας να βγάλη. Μάρτυς και όμμα ο Σουρής.

Ο Δροσίνης έχει και τυχής συνειδότος. 'Εάν ο γράφων τας γραμμάς τούτας ήτο ιερέυς, δεν θα του έπέτρυνε επ' ουδενί λόγω να μεταλάβη των 'Αρχόντων Μυστηρίων, προτού τοιλάχιστον μάθωμεν εις ποίον σημείον θα φθάση η σχολή των έμυλλωμένων.

Και τούτο, διότι αι κακά γλώσσα βεβαιών ότι, αν ο Δροσίνης δεν ήνοιγε τας στήλας του περιοδικού «'Εστία» εις τους χριστιανούς αυτούς, έμυλλωροίς μόν συμμερον δεν θα ύπάρχον, θα ύπάρχον δέ και θα του άφηνε κέρδη το θανατίσιν άληθώς έκείνο περιοδικόν.

Αλήθεια γάρ, άνομιολογημένη τούτα και από τον ίδιον, είνε ότι από την μόσην ώρα που η σχολή των έμυλλωμένων εισήλασεν εις την φιλολογικήν «'Εστία» οι συνδρομηταί της έφηναν προσοπάτην, ως να κατεδιώκοντο από άκάθαρτα πνεύματα.

Και τώρα η σειρά του άειμνηστου διευθυντού του «'Εμπεδος» ΔΗΜ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗ:

«Δημήτριος Καλαποθάκης...

Ο έισαγωγών εις την 'Ελληνικήν δημοσιογραφίαν το τηλεφώνον... και έξαγωγών τον Λάμαρον 'Αστέριον εις Βιέννην. Διά το πρώτον οι πάλαιοι τοιλάχιστον του τηλεφώνου δεν έχουν κανένα λόγον να τον εύγνωμοῦν. 'Όσον άφορά την δεύτεραν καίνοτομίαν, άναμένονται νεώτεροι πληροφορία εκ Βιέννης.

Ο κ. Καλαποθάκης μονομυχεί, από δύο και πλέον έτών τούτα, ως ης ημέρας έξεδωκε το «'Εμπεδος», με τις άυτό-τροπες όμοιοχίμους ήμερησίας συναδέλφους, χωρίς ν' άφήση ποτέ να του πάση κανείς την νύκην.

Δυσχερότερος επαγγελματικός άνταγωνισμός, εις τα χρονικά τοιλάχιστον της 'Ελληνικής δημοσιογραφίας, δεν άπαντάται. Θανάσιος ός διεθυντής έφημερίδος. Κακός δαίμων διά τους συντάκτας του, μάκρ ο διάβολος τα φέρη να έχη το «'Εμπεδος» αίσινς καμμίαν σοβαράν είδησιν και να καθυστερήση το «'Εμπεδος».

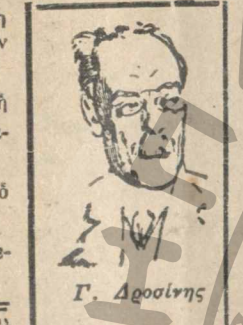
Μία φορά έσοφίσθη να άπαγάγη όλον το συντακτικόν προσωπικόν του «'Εμπεδος». Το τέχνασμα, αν επέτυχνε, θα έμενε ιστορικόν—όχι μόνον ως άπόπειρα—εις τα χρονικά της παγκόσμιας δημοσιογραφίας. Και τα «'Εμπεδος» πηγαίνει πάντα... έμπρός!...

Υ. Γ. Στην άστρογραφία έμαθήτευσεν παρά τφ άειπνήστω Χαρ. Τσιουπίτη.

(1). Ο Μάρτυρης Εύαγγελίδης ήταν ο πιο κοντός 'Ελλη.

Δ. Καμπούρογλου

Γ. Δροσίνης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

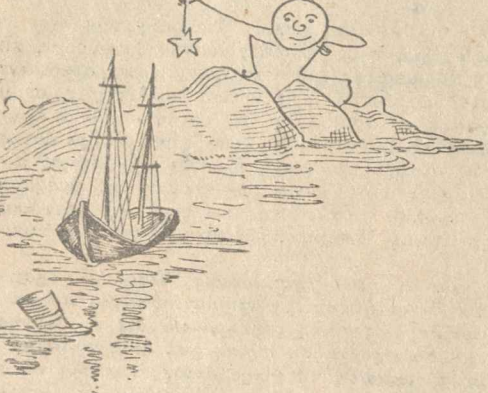
ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤ'.

"Αρχισε να νυχτώνει....

Τό φεγγάρι βγήκε άργά-άργά πίσω από τόν βουνό.

Μουγγαρίζει, φουσιμαίνει σάν στοιχειό, τόν βατόρι φεύγοντας.

Σιγά-σιγά βγήκε και τόν φεγγάρι με τ' άστέρια του.

Παφλάζει κι' άφρίζει ή θάλασσα στό διάβα του και δέρεν ή έλικάς του πίσω τή άρμυρά νερά, ξαπλώνοντας σεντόνια από άφρονς....

Σφουγίζει τόν φουγάρο κι' αντίλαλόν από τή σφουρίγματα τόν κάτω οί κάμποι, ή σπηλιές και τή βουνά μ' ένα λυπητερό άντήχημα, σάν νά στέλλουν τόν τελευταίο σόνος ξενητεμμένους «έχε γεία»!

Ξεσηκισμένοι, ταλακωμένοι, τραδηγμένοι οί μετανάστες, περιμαζεύουν και ταχτοποιούν τή σκορπισμένα πράγματά τους, μέσα από τή όποια ρούχα κι' ένθνια και μητρικά φίλτρα ξεπιδούν άνταμωμένα με άνανήσεις γλυκόπικρες. Η σπογή τής μητέρας, ή άγάπη τής αδελφής, ή λαχτάρα τής συζύγου, βρίσκονται εκεί στερεοποιημένα, πραγματοποιημένα, άποικωμένα σ' ένα κέντημα, σ' ένα μαντήλι, σ' ένα φυλαχτό....

Στήν αποβάθρα διακρίνεται άκόμα ή μαύρος σωρός τών συγγενών. Όλοι τους έστεκαν μαρμαρωμένοι, άμλητοι, βουβοί. Κάπου-κάπου μαντήλια σείντονταν πρós τόν βατόρι. Κι' άπ' τόν κατάστρωμα τού βαποριού άλλα μαντήλια άσπρίαν, άλλώνονταν και άνέμιζαν σ' έναν ύστερο χαίρετισμό. Κάπου-κάπου και καμιά φωνή άκούονταν μισοδυσημένη και παραπονετική :

— Στό καλό, παιδιά !

— Καλή έπιτυχία.

— Νά μάς γράψετε με τόν καλό! Τ' άκούτε ; Κάθε ήμέρα νά μάς γράφετε.

Και φεύγει τόν βατόρι, όλο φεύγει....

Οί μετανάστες, άκουμπισμένοι στήν κουπαστή, κιντάνε τόν Πείραιά, στόν όποιο οδηγούν τή φωτιά και ή λαμπρότης τών ήλεκτρικών. Φεύγει σιγά-σιγά κι' ή Πειραιάς και χάνεται σέ μιά φωτεινή αποθέσει....

Και τώρα μονάχα ή αντίκρινά βουνά φαντάζονται σάν μαύρα θεριά, πού κάνονται καμπουριασμένα, και τή φώς κανενός φάρου φωτίζει μακριά. Τό φεγγάρι, άσημέιο, νύνει τήν φύση με μαγνάδα έξωτικά.... Και τότε από στήθεα, πού τή έτάραξαν οί λυγμοί και έκαναν τή μάτια νά βορρακώσουν, μιά φωνή άκούστηκε :

— Άίντε καϊμένη Έλλάδα στό καλό! "Ας δψουνται οί αίτια!...

***

"Ενα παράπονο πικρό τόν έπιασε τώρα τόν Γιώργο. Μιά πλημμύρα θλίψεως τόν κατέκλυσε κι' αισθάνθηκε κάτι σάν βάρος νά άνεβαίνει μέσ' από τόν στήθος του. "Ενα θλιβερό τραγούδι άκούστηκε τότε στήν ήσυχη τή νύχτα :

Παρακαλώ σε Παναγιά,

Χριστέ μου, προσκυνώ σε,

τού ξένου μας στήν ξενητειά,

αδρώσεται μην τόν δεινεί.

"Η αδρώσεται θέλει στρώματα,

θέλει προσκεφαλάδα,

θέλει μανούλα στό πλευρό,

γυναίκα στό κεφάλι,

θέλει αδερφές δλόγυρα

νά τόν καλοτηράνε....

"Όλοι έμεναν βουβοί και τόν άκούγανε. Δέν ήσαν τραγούδι αυτό, ήσαν θρήνος, μοιρολόγι, ήσαν παράπονο και όδυμός, πού στόν ούρανό άνέβαιναν.

Και τόν φεγγάρι από πάνω, όλο έκλαιγε-έκλαιγε, σταλάζοντας στή θάλασσα τή άργυρά, τή άσημέια

"Εφαγε όλα τή καπηλία από τής εκκλησίας.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

δάκρύά του... Σκυμμένοι οί μετανάστες γύρω, άκίνητοι, άμλητοι, έκούγανε.... Και τόν τραγούδι εξακολουθήςε :

... Θέλει αδερφές δλόγυρα

νά τόν καλοτηράνε

κι' ένα άρσενικό παιδί,

κρύο νερό νά φέρη.

Τόν είδα με τή μάτια μου,

έναν αποθαμένο ..

"Αχνα πειά δέν άκούγεται. "Η θλίψης έχει άπλώσει γύρω τή βαρειά φτερά της. "Ενα μωρό πού κάττω στίς κονκέτες έκλαιγε, έλούφαξε κι' αυτό και μονάχα τόν :

— Ντούγκου! Ντούγκου! τής μηχανής άκούγονταν, σάν καρδιοχτύπι μάνας, τής μεγάλης μάνας, πού πονάει γιά τών παιδιών της τόν ξενητειό, τής κακομοίρας μάνας τής Έλλάδος.

Και τόν τραγούδι όλο και συνεχίζονταν παραπονετικά :

... "Εναν αποθαμένο,

τόν πήγαν και τόν έθαψαν

σάν τόν σκυλί στόν τάφο,

δίχως θυμάμα και κεριό

δίχως παπά και ψάλτη! ..

— Πάψε, μωρό Γιώργο, φώναζε Έξαφνα ένας άπ' τή συντροφιά ή γέρω Λύγκος, πάλιν, μωρό, νά ζήσης. Λίγο άκόμα και θά πέσω στή θάλασσα. Μάς κοιμάταις, μωρό θηρίο, τήν καρδιά....

Σώπασε ή Γιώργος τόν τραγούδι του.

Και σέ λίγο, από τήν άλλη άκρη τού βαποριού, μιά βορρακωμένη φουσαρόνικα άκούστηκε, σάν γρήη και με φευτικά καμώματα κιντάνει νά προσελκύση νέους :

— Θυμιού....

— Θυμιού μου σ' άφίνω γεία!

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Άντη....

— Θυμιού μου, σ' άφίνω γεία!

Μαζεύτηκε όλο τόν χωριό γιά νά θαναμάση τόν φανάρι.

ώργος.

"Ακουμπισμένοι έτοι, στίς μεγάλες κονκούρες τών τριχητών βαποριών, συζητούσαν ώρα πολλή. "Ελεγαν γιά τή χωριά τους, έλεγαν γιά τή σιτάρια, τής σταφίδες, τή βώδια, τόν Δήμαρχο. Τόν δήμαρχο πού έφαγε εκάι τή καντήλια τής εκκλησίας άκόμα και όμωσ όλο και τόν ψηφίζουν. Φανάρι νά φανάρι, ποτέ του ή χαντακωμένος, δέν τούς άναψε. Κάροο γιά τή σκουπιδιά στούς δρόμους δέν βγήκε ποτέ.

Και όμωσ κάθε τετραετία έβγαυε δήμαρχος!

— Κοιμάμαστε άκόμα, δέν ξυπνήσαμε! είπε άναστενάζοντας ή Γιώργος.

"Ο Νταραβήρας πάλι διηγήθηκε και γιά τόν δικό τους δήμαρχο. Μιά φορά θέλησε κι' αυτός νά είξουραήση τήν επουλειά και έφάσισε νά τή φωτίσει με πετρέλαιο. "Εβαλε μιά λάμπα, τόν λαμπρό, στήν πλατεία τού χωριού και διάταξε τόν βράδυ νά τήν άνάψουν. Πρώτη φορά πού είδε φώς τόν χωριό τους, τόν κακόμοιρο!...

"Όλοι οί χωριόκι μαζεύτηκαν, γιά νά θαυμάσουν τόν φανάρι. Τό πρωτό όμωσ πού σηκωθήκαν, ή λάμπα είχε κάνει φτερά! Κάποιος τήν νύχτα θά τήν είχε κλέψει. Μά ποιος;

"Ο Καπετάν Τρακατρώνας, ή άστυνόμενός τού χωριού, ένήργησεν έκαστηράς κι' άκριβουδικαίως άνακρίσεις. "Επί δέκα ήμέρες όλο... και μεζεδάκια έψηνε στό φούρνο, άλλα τίποτε!... Παρ' όλα τή μεζεδάκια, ή κλέφτης έμενε άσύλληπτος. Κι' ή Τρακατρώνας απηύθυνε και παρητήθη ετόν περιτέρου άνακρίσεις.

Τόν πήρε τόν γειτονικό χωριό ή Δήμαρχος

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΠΡΟΣ... ΔΕΝ ΕΧΟΡΙΣΑΝ

Κατά τόν περασμένο μήνα ή νεαρός "Αγγλος εύπατρίδης κ. Τζών Χάρα και ή ώραιότατη σύζυγός του "Αραμπελ, άνήκουσα στήν άνωτάτη κοινωνική τάξη τού Λονδίνου, παρουσιάστηκαν στό δικαστήριο τής περιφέρειάς των γιά... νά πάρουν διαζύγιο! "Ο μόν σύζυγος έφωρσισε τήν ήμέρα αυτή στήν κομβιοδόχη του μιά γαρδένια, ή δέ "Αραμπελ ένα όμοιο όδόο στή μαλλιά της.

"Ο πρόεδρος τού δικαστηρίου μόλις άκουσε τί ζητούσαν, έξεπλάγη.

— Μά έσεις φαίνεστε εύτυχεστάτοι, τούς είπε.

— Και όμωσ ήθελαμε γιά τόν διαζύγιο, άπάντησε ή σύζυγος. Δέν αν' έτσι, "Αραμπελ;

— Βεβαίωτα, φίλε μου, άποκρίθηκε ή σύζυγος και συνεπλήρωσε :

"Η αίτια, γιά τήν όποία ζητάμε νά χωρίσουμε, κύριε δικαστά, είναι πολύ σοβαρή.

— "Ω, ναι! πρόσθεσε ή Τζών. "Εγώ άποστρέφομαι τή ρόδα και λατρεύω τής γαρδένης.

— Και έγώ, άνεφώνησεν ή "Αραμπελ, μισώ τής γαρδένης και λατρεύω τή ρόδα. "Εγνοείτε, κύριε δικαστά, ότι κατοίαν αυτού ή συμβίωσής μας άποβαίνει άδύνατη.

— Καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω, είπε ή δικαστής. Γι' αυτό θά σάς έτοιμάσω άμέσως τόν έγγραφο τού διαζυγίου....

Τότε ή κ. Τζών ύποκλήθηκε με άδρότητα ένώπιον τής συζύγου του :

— Κυρία "Αραμπελ, τής είπε, γιά πρώτη και τελευταία φορά, δέχομαι τή γαρδένια αυτή πού σάς προσφέρω ;

— Πολύ εύχαρίστως, κύριε, άπάντησε έκείνη. Θά δεχθώ όμωσ κι' έσεις τόν ρόδο μου.

— Τόν κρατώ και θά τόν διατηρώ πάντοτε ως τήν προσφιλέστερη άνάμνηση τής ζωής μας, άπάντησε ή Τζών, ύποκλιόμενος έκ δευτέρου.

"Ο δικαστής σταμάτησε τόν γράψιμο και τέτνωσε τ' ατά του πρós τόν ζεύγος.

— "Ο,τι έγινε έγινε, έλεγε τώρα ή "Αραμπελ στόν άντιζών της. Σάς διμολογώ όμωσ ότι αν στό διάστημα τής συμβίωσής μας σάς έδωσαν, έστω και μιά φορά, τόσο εύγενή, όσο σήμερα, τότε....

— "Από τόν στόμα μου τόν πήρατε, κυρία, άπάντησε ή Τζών. Σήμερα μου φαίνεστε και μένα άγγελος!

— Τόν έγγραφο είναι έτοιμο, είπε Έξαφνα ή δικαστής. Λάβετε τόν κόπο, κυρία, νά ύπογράψετε....

"Η "Αραμπελ έβαλε τήν ύπογραφή της με συγκίνηση, τόν ίδιο δέ έκαιμε κι' ή πρώτη σύζυγός της.

— Κυρία και κύριε, τούς είπε ή δικαστής, πρέπει νά διαβάσω ένώπιον όλων τόν έγγραφον αυτό. "Ακούστε λοιπόν : "Ενώπιον έμοι τού Θωμά Μάκφερσον, δικαστού, παρουσιάσθησαν ή κύριος και ή κυρία Χάρα, οί όποιοι μου έδήλωσαν ότι....

"Ο δικαστής έτοιμάτησε γιά μιά στιγμή στό σημείο αυτό και παρετήρησε τόν ζεύγος πού τόν παρακολούθουσε με δάκρυα στή μάτια.

— ... Και μου έδήλωσαν, εξακολουθήςε ή δικαστής, ότι θά ζήσουν στό έξής λατρεύοντας ή ένας τόν άλλον, συγχωρώντας ή ένας τής άδυναμίες τού άλλου, αλληλολατρευόμενοι! .....

Στά τελευταία λόγια τού δικαστού μιά διπλή κωνική χαρής άκούστηκε κι' ή "Αραμπελ έπεσε κλαίοντας στήν άγκαλιά τού συζύγου της... Είχαν συμφιλιωθεί.

— Κι' όμωσ λέχουν μάν σουβαράν ύπόνοιαν κι' θά τόν συνελάμθανά λάν.... είπε ένα βράδυ στό δικολάβό τού χωριού.

— "Εάν ; τόν δέκωψε ή δικολάβος κ. Στουπόχατος.

— "Ιάν δέν ήτουν.... άγνουςτους! άπάντησε φουσκώνοντας ή Τρακατρώνας.

Πέρασαν ήμέρες από τότε άρκετές, μήνες έως ως πού έμαθαν στό χωριό πός τόν φανάρι τούς τόν έκλεψε ή κή Χαραλαμπίδης, τού γειτονικού χωριού ή Δήμαρχος.

— "Από ζήλεια ; Ρώτησε ή Γιώργος τόν Νταραβήρα.

— Κι' ένεκα λόγων ζηλοτυπίας ή ένεκα λόγων οικογενειακών. Δέν είχε λάμπα σπύτου του, άπάντησε ή Νταραβήρας.

— Και δέν διαμαρτυρηθήκατε ; ρώτησε ένας τρίτος.

— Μικροί άνθρωποι έμεις τί θέλουμε γιά τέτοια νά μιλάμε ; Τού φανάρι ήσαν τής Δημαρχίας. Δική μας είν' ή Δημαρχία ή τού Δημάρχου;

— Τού Δημάρχου! άπάντησε ή Γιώργος κι' άλλοι τρεις-τέσσερες χαζοί.

— Τότε άς πήγαν ή Δήμαρχος νά καταδιώξη τόν κλέφτη.

— Αυτό οί μεγάλοι όπως θέλουνε τή κάνουνε. "Αλλόμουν' από τή φτώχεια μονάχα νά λές! είπαν όλοι με παράπονο.

— Ντίττα! Ντίττα! άκούστηκε Έξαφνα ή άγρια φωνή τού καπετάνιου πρós τόν τιμονιέρη. Τόν βατόρι αυλακώνοντας τή μαύρη θάλασσα, όλο και προχωρούσε, σκορπίζοντας πίσω του άστροποδολήματα, σάν γυαλάδες, μυριάδες διαμάντια νά χυθίκαν και νά νεοορπίζαν από τόν φεγγάρι, κάτω στή μαύρα τή νεοορπίζαν κι' άνατράχονταν άπ' τόν έλικά του....

(Συνέχεια στό προσεχές)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ο χαιρετισμός στούς άρχαίους, τούς νεωτέρους και τούς άγρίους λαούς. Τό τράβηγμα τού αυτίου τών Ρωμαίων. Οί Καρμανί και ή αίμοπεσία. Χερσραβήματα και ποδοκουνήματα!... Γενυκλισίων τόν άνάγνωσμα. Τό τρίψιμο τής μύτης. "Ωσπου... νά τριξη τόν κόκκαλο! Οί γάμοι τών Φελλάχων. Πώς χωρίζουν και ξαναπαντρεύονται. "Τελάχαι πύ τελάτα!"

Ποικίλα ύπηρεζαν και είνε ακόμη τή είδη τού χαιρετισμού μεταξόν τών διαφόρων λαών. "Υπήρξε π. χ. εποχή, κατά τήν όποία οί Ρωμαίοι, σύμφωνα με τή μαρτυρία συγχρόνων ιστορικών, έχαιρετούν τράβοντας ή ένας τόν άλλον άπ' τόν αυτί!

"Οι "Αθηναίους άναφέρει έπίσης ότι, όταν οί Καρμανοί έπρόκειτο νά δεχθούν στό σπίτι τους στενοός φίλους των, άνοιγαν μιά φλέβα στό μέτωπό τους και τόν αίμα πού έτρεχε από κεί τόν πρόσφεραν στούς ξένους των.... γιά νά τόν πούν!

Πολλοί περιεργοί έπίσης είνε και οί διάφοροι τρόποι χαιρετισμού πού άπαντώνται στήν "Ασία και στήν "Αφρική. Οί κάτοικοι τών νήσων Λαμυρέκ και Πωλαί, εκ τών όποιων ή πρώτη άνήκει στό σύμπλεγμα τών Φιλιππίνων, όταν ύποδεχόνται κανένα φίλο τους, τού παίρνουν τόν χέρι και τριβούν μ' αυτό τόν πρόσωπό τους ή τόν πιάνουν άπ' τόν πόδι και τόν κοινούν!

Σέ μερικά άλλα νησιά τών Φιλιππίνων όποιος χαιρετάει, λυγίζει τή ράχι του, φέρνει τή χείρα του στό πρόσωπο, σπώνει άπάνω τόν ένα πόδι, γονατίζει με τόν άλλο στή γή και παρμένει άρκετά λεπτά στήν έξαρθρωτική αυτή στάσι.

Οί κάτοικοι τών περισσότερων νήσων τού Ειρηνικού "Ωκεανού χαιρετίζουν προστρέβοντας άμοιβαίως τής μύτες των. Τό ίδιο κάνουν οί Λάπωνες και οί "Εσκιμώοι, με τή διαφορά ότι οί τελευταίοι τριβούν τή μύτη τους όσπου νά κοκκινίσουν ή νά ματώσουν!

Οί Νέγροι τής "Αφρικής, όταν θέλουν νά χαιρετίσουν κανένα, τόν πιάνουν άπ' τόν άντιχειρα σφιχτά και δέν τόν άφήνουν αν δέν τριξη τόν κόκκαλό του.

"Η φιλή τών Μαντίγγ, ή όποια θεωρείται ως ή μάλλον πολιτισμένη μεταξόν τών Αιθίοπων, έχει ένα έντελώς πρωτότυπο είδος χαιρετισμού. Μόλις ένας άντρας περάσει κοντά από μιά γυναίκα γνωστή του, τήν άρπάζει άπ' τόν χέρι και τόν φέρνει στή μύτη του.... γιά νά τόν μυρίση! "Επίσης οί κάτοικοι τού άκροτρίου Λοπέζ τής "Αφρικής όταν συναντώνται και θέλουν νά χαιρετιστούν, χτυπάν τή χείρα τους τρεις φορές εις ένδειξιν άμοιβαίας εκτίμησής. Γιά τούς γέροντες δέ έχουν άλλον τρόπο χαιρετισμού. Μόλις τούς ίδούν, γονατίζουν με τόν ένα πόδι, ύψώνουν τή χείρα τους ως τούς έμούς και έπειτα νά χτυπούν δυνατά.

"Η γονυκλισία παίξει τόν κυριώτερο ρόλο στή χαιρετισμό, όχι μόνο στούς άγρίους τής "Αφρικής, άλλα και σέ χώρες πολιτισμένες, όπως π. χ. στήν "Ιαπωνία. "Εκεί όταν πρόκειται νά χαιρετατούν δυο πρόσωπα μέσα σέ σπίτι, γονατίζουν με τόν ένα πόδι, όταν δέ συναντηθούν στό δρόμο περιφέρονται άπλώς νά μισογονατίζουν.

"Επίσης οί άνήκοντες στίς κατώτερες κοινωνικές τάξεις, όταν ανταμώσουν ένα σπουδαίο πρόσωπο, όχι μονάχα γονατίζουν, άλλα και σκύνουν τόν κεφάλι τους μέχρη τόν έδάφους. Κάποτε μάλιστα τού σκύνουν και τή νύχτα, γιά νά δείξουν μ' αυτό ότι δέν είνε άξιοι νά τόν άντιμωπούν κατά πόδας.

"Εκεί όμωσ όπου ή έθιμοσύνη τού χαιρετισμού ύπερβαίνει κάθε όριο, είνε ή Κίνα. Οί Κινέζοι έχουν έν ύλο όχημα είδη χαιρετισμού, τή όποια χρησιμοποιοούν ανάλόγως τών περιστάσεων. Πρώτα-πρώτα σκύνουν τή χείρα τους μπροστά στό στήθος κι' έπειτα τή σκύνουν ύψηλά. "

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΟΤΑΜΙ

Στὸ χωριὸ τῶν Ἐρυθροδέρμων, ἡ οἰκογένεια τοῦ Στίβεν. Ὁ Ναωμόν. Γιατί ἦταν λυπημένος. Τὸ τρομερὸ μυστικὸν ἡ φυγή. Ἡ σύλληψις. Πρὸ τῶν Ἰνδῶν δικαστῶν. Ὁ προδότης. Ἡ γενναϊότης τῆς κ. Στίβεν. Ὁ Ναωμόν ἐπεμβαίνει. «Ἐγὼ σὰς ἐπρόδωκα !...» Ἡ ἐκτέλεσις. Μὲ τὰ τσεκούρια. Ἐνα φρικιαστικὸν θέαμα, κ.λ.π. κ.λ.π.

ἀγόρι ἦταν πέντε χρονῶν καὶ ἡ κόρη τριῶν.

Μία μέρα ἀπ' τὴς πολλὰς ὁ γέρο-Ναωμόν—γιατί θάταν ὡς ἑβδομήντα χρονῶν—μόλις ἐμπήκε στὴ φτωχικὴ καλύβα τοῦ φίλου του, ἄναψε τὸ τσιμποῦκι του καὶ κάθησε σὲ μιά ἀκρὴ σκεπτικῶς καὶ μελαγχολικῶς. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀναστέναιε μέσ' ἀπ' τὰ βάρη τῆς καρδιάς του, ἀλλ' ἀπ' τὸ στόμα του δὲν ἔβγαυε λέξη.

Ἐπειδὴ ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ἴδιος ὁ Στίβεν, ἡ γυναῖκα του ἐρώτησε ἀνήσυχη τὸν ξένο ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς στενοχώριας του.

Ὁ γέρο Ἰνδὸς ἐκοίνησε τὸ κεφάλι του, ἀναστέναιε ξανά, καὶ σὲ λίγο ἔφυγε χωρὶς νὰ μιλῇ κατὰ τοῦ Στίβεν, φέρθηκε πάλι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἀναστέναιε διαρκῶς, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ἡ γυναῖκα τοῦ Στίβεν, ποὺ ἀνησυχούσε τρομερὰ ἀπ' τὴν ἀνεξήγητὴ σιωπὴ τοῦ ἐρυθροδέμον, τὰ διηγῆθηκε ὅλη στὸ σύζυγό της κ' ἐκείνος τὴν ἐπαρακίνησε νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Ἰνδὸν, μὲ κάθε τρόπον, νὰ τῆς μιλήσῃ.

Τὴν τρίτῃ μέρα ποὺ ξαναπῆγε ὁ γέρο Ἰνδὸς στὴν καλύβα τοῦ λεικοῦ, ἡ γυναῖκα τοῦ Στίβεν τὸν παρακάλεσε θερμὰ νὰ τῆς πῇ τί συμβαίνει. Τότε ἐκείνος τῆς εἶπε :

—Ἐγὼ ἀνῆκα στοὺς ἐρυθροδέρμονες καὶ οἱ χλωμοὶ ἄνθρωποι, καθὼς ἔχετε, εἶνε ἐχθροὶ μας. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ μιλήσω ;

—Μὰ ἐγὼ κ' ὁ ἄντρας μου εἴμαστε φίλοι σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κ. Στίβεν. Τόσες φορές ἔφαγες μαζί μας ἀλάτι καὶ τόσες φορές ἔπῃρες στὰ γόνατα τὰ παιδιά μου. Γι' αὐτὸ ἂν ἔβρης καὶ ποὺ νὰ μὰς ἐνδιαφέρει, μὴ μὰς τὸ κοῦβεις...

—Ἐστὼ... θὰ μιλήσω, ἀποκρίθηκε ὁ Ναωμόν. Ἀν ὅμως αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ γίνῃ γνωστὸ, μάθε διὸ κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου. Ἐχὼ μάλιστα ἀκούσει πῶς ἡ λευκὴ γυναῖκα δὲν φυλάει μυστικά...

—Θὰ φυλάξω τὸ μυστικόν σου, Ναωμόν, μίλησέ μου.

—Ὁρκίζεσαι στὸ Μεγάλον Θεὸ πῶς αὐτὸ ποὺ θ' ἀκούσῃς δὲν θὰ τὸ πῇς σ' ἄλλον κανέναν, ἐκτός ἀπὸ τὸ σύζυγό σου ; ρώτησε ὁ Ναωμόν.

—Καὶ ποῖον ἄλλον ἔχω γιὰ νὰ τοῦ τὸ πῶ ;

—Ὁρκίσου ὅμως...

—Ὁρκίζομαι στὸ Μεγάλον Θεὸ διὸ δὲν θὰ τὸ πῶ σὲ κανέναν ἄλλον ἐκτός ἀπὸ τὸ σύζυγό μου.

—Κι' ἂν σὲ φοβερῶσιν μὲ θάνατο οἱ σύντροφοί μου ;

—Κι' ἂν ἀκόμα μὲ φοβερῶσιν μὲ θάνατο οἱ σύντροφοί σου δὲν θὰ πῶ τίποτε.

Τότε ὁ Ναωμόν τὴν ἐπληροφόρησε μὲ θλίψη του, διὸ οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του εἶχαν ἐξερεθιστεῖ ἀπὸ μερικὰς ἀδικεῖας πρὸς τοὺς ὁμοειδῶν της καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ σφάξουν τὴν ἐρχομένη νύχτα ὅσο περισσότερους ἀποίκους μπορούσαν.

Δὲ κ' ἑκατὸν πενήντα περίπου χρόνια στὰ βάρη τῆς ἐπαρχίας Νεοδακῶν τῶν Ἰνδῶν, κοντὰ στὴς ὄχθες τοῦ λεγομένου «Ματωμένου Ποταμοῦ», κατοικοῦσε μιά φυλὴ ἐρυθροδέρμων Ἀμερικανῶν. Κοντὰ σ' αὐτοὺς εἶχε λάβει τὴν ἀδεια νὰ μένῃ καὶ κάποιος λευκός, ἀγγλικῆς καταγωγῆς, ὀνόματι Στίβεν, ὁ ὁποῖος ἀνακατευόταν μὲ πολλὰ ἐπαγγέλματα καὶ φαινόταν ἀρκετὰ χρήσιμος στοὺς ἐρυθροδέρμονες.

Ὁ Στίβεν εἶχε συνδεθεῖ φιλικῶτα μ' ἕναν ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς αὐτοὺς ὀνομαζόμενο Ναωμόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκεπτόταν συχνὰ στὴν κατοικία του, ὅπου γινόταν δεκτὸς μὲ μεγάλη καλωσύνη ἀπ' τὴν οἰκογένειαν τοῦ λεικοῦ, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ δύο παιδιά. Ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ τὸ

Ὁ Στίβεν καθόταν ξένοιαστος στὴν ἀκροποταμιά καὶ κἀνιζε τὴν πίπα του...

Γι' αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη, νὰ εἰδοποιήσῃ σύντομα τὸν ἄντρα της, νὰ μποῦνε γρήγορα καὶ κρυφὰ σ' ἕνα μονόξυλο καὶ νὰ περάσῃ στὴν ἀντικρὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅπου θὰ βρισκόταν σὲ ἀσφαλὲς μέρος.

—Κάνε ὅσο μπορεῖς γρήγορα καὶ πρόσχε νὰ μὴ δώσῃς πρὸς σὲ κανέναν, εἶπε ὁ Ναωμόν βγαίνοντας ἀπ' τὴν καλύβα του.

Ὁ Στίβεν καθόταν ξένοιαστος στὴν ἀκροποταμιά καὶ κἀνιζε τὴν πίπα του, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὴν γυναῖκα του νὰ πηγαίνει κοντὰ πρὸς τὸν ποταμόν. Σὲ λίγες στιγμὲς τοῦ ἐξέθεσε τὸν κίνδυνον ποὺ διέπρεπε κ' οἱ δύο σύζυγοι, ἀφοῦ πῆραν μαζί τους τὰ παιδιά τους, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μονόξυλο. Μὰ, γιὰ κακὴ τὴν τύχη, τὸ μονόξυλο ἦταν γεμάτο γὰρ ὅσον νὰ τ' ἀδειάζουν καὶ νὰ ἐτοιμαστοῦν πέρασε ἀρχετὴ ὥρα.

Ἡ καθημερινὴς ὁμῶς ἐπασχέσεις τοῦ Ναωμόν στὴν κατοικία τοῦ λεικοῦ καὶ τὸ πάρα πολὺ σκεπτικὸν ὄφρος του κατὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας, εἶχαν διεγείρει ὑπόνοιες σὲ μερικοὺς ἐρυθροδέρμονες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ κατασκοπεύουν τὸν Στίβεν.

Τὴν ἡμέρα μάλιστα αὐτὴ τὸν ἐπέδρασε ἕνας νεαρὸς ἄνθρωπος, μόνις τὸν εἶδε νὰ ἐτοιμάζεται μ' ὅλη τὴν οἰκογένειάν του νὰ μῇ σὲ μονόξυλο, ἔτρεξε γρήγορα στὸ χωριὸ ποὺ ἀπέχει ἕνα περίπου μίλι καὶ μετέδωσε τὴν εἰδησίαν στοὺς ἀγούρους.

Ἀμέσως πέντε ἐρυθροδέρμοι καθήρσαν στὸν ποταμό, ὅπου εἶχαν δεμένα τὰ μονόξυλά τους, πῆραν σ' αὐτὰ καὶ τραβώντας μὲ δύναμιν τὰ κατὰ ἀρχίσαν νὰ καταδιώκουν τὸν Στίβεν, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει πρὸς ἀρχετὰ.

Οἱ ἀγροὶ ὅμως κοπῆλατοῦσαν μὲ μεγάλην ὁρμὴ καὶ κόντευαν νὰ τὸν φτάσουν. Ὁ Στίβεν βλέποντας τὸν κίνδυνον νὰ σιμῶνῃ, θέλησε ν' ἀρπάξῃ τὸ ὄπλο του καὶ νὰ πυροβολήσῃ, ἡ γυναῖκα τοῦ ὅμως τὸν ἐμποδίσε λέγοντάς του πῶς ἂν τῶκαε αὐτὸ καὶ τοὺς ἔπαιαν κατόπιν, θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς φρικτὰ μαρτυρία ἐν μέρους τῶν δικαίων των.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ δικαστὴς Ἀγγλὸς ξαναπῆρε τὰ κοινὰ κ' ἐξοκολούθησε νὰ κωπῆται. Ἀπὸ τὸ μέτωπό του κινούσαν στὸ πρόσωπό του χοντὰς σπῆρες ἰδρώτα.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ προσπάθειός του δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτε. Σὲ λίγο οἱ ἐρυθροδέρμοι τοὺς ἐπαισαν καὶ τοὺς γύρισαν πίσω στὸ χωριὸ μὲ ἀλλաλαγὰς φωνάδων. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκαψαν τὴν καλύβα τοῦ Στίβεν, τὸν ἔσυραν μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Στὴν πλατεία ἦσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι τῆς φυλῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ὁ Ναωμόν. Ἀρχίσαν λοιπὸν νὰ συσκέπτονται σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῶν αἰχμαλώτων. Ἐπὶ αὐτῶν αὐτῶν τότε, διὸ ἡ προδοσία θάχε γίνῃ, χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ κάποιον ἄνθρωπον τῆς φυλῆς των, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε εἰδοποιήσῃ τὸ λεικὸν γιὰ τὴν προδοσίαν των, καὶ αὐτὸν ἔπρεπε κυρίως νὰ ἀνακαλύψουν.

Οἱ παριστάμενοι ἔμειναν ὅλοι συμφωνοὶ μὲ τὴν γνώμην του κ' ἕνας Ἰνδὸς ποὺ ἤξερε ἀγγλικά ἀπὸ λάβε νὰ κἀνῃ τὸ διεγερμένον μεταξὺ τοῦ Στίβεν καὶ τῶν κριτῶν των.

Στὴν ἀρχὴ ἐξετάσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Στίβεν, ἀλλὰ ὁ γενναῖος Ἀγγλὸς ἀρνήθηκε νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του. Ἐπειρῆσθε ἡ σειρά τῆς γυναῖκας τοῦ Στίβεν, στὴν ὁποία ἀπέτειναν τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ἀπειλώντας τὴν διὸ θὰ σκότωναν τὰ παιδιά της ἂν δὲν πρὸς ἔβαινε σὲ σχετικὴ ὁμολογία.

Ἡ ταλαιπωρῆ Ἀγγλὴς στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ δικαιολογήσῃ μὲ γωνίας πῶς τὴν περασμένη νύχτα εἶχε διῇ ἕνα κακὸ ὄνειρον ποὺ τὴν κατατρόμαξε κ' εἶτο ἀνάγκασε τὸ σύζυγό της νὰ φύγουν.

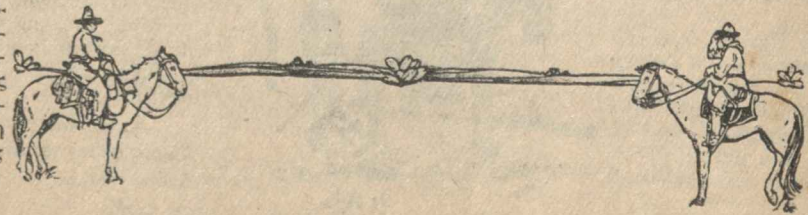
—Ὁ Μεγάλος Θεὸς ποτὲ τοῦ δὲν καταδέχθηκε νὰ μιλῇ σὲς λεικοὺς τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου τους, ἀποκρίθηκε ὁ διεγερμένος. Πῆς τὴν ἀλήθειαν, γιὰτί ἀλλοῦς θὰ χάσας τὰ παιδιά σου...

Πράγματι δὲ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, οἱ ἀγροὶ ὠδήγησαν τὸ γὰρ τῆς καὶ τὴν κόρη της ἐμπρὸς τῆς κ' ἐτοιμασθήσαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποτρόπαιον αἰτείαν των.

—Θὰ μὰς πῇς τ' ὄνομα τοῦ ἐρυθροδέμονος ποὺ προδοῦσε τὴν φυλὴν σου, λευκὴ γυναῖκα ; τῆς εἶπε ἕνας γέρος Ἰνδός. Θὰ εἶς ὡς τρεῖς φορές...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Στίβεν δὲν ἀπάντησε.

—Θὰ μὰς πῇς τ' ὄνομα τοῦ

ΜΕΓΑΛΟΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ποιοὶ ἐφεύραν πρῶτοι τὴς καμπάνες. Τί ὑποστηρίζουν οἱ Κινέζοι. Τὰ δωδεκάμηνα. Ἡ ἱερὴς σάνιδες τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ κωδωνοκρούσεις καὶ τὰ κακὰ πνεύματα. Ἡ καμπάνη ποὺ σημαίνει μὲνες τους. Ἡ καμπάνη τῆς Ἀγίας Σοφίας. Ἡ μεγαλειότερες καμπάνες τοῦ κόσμου, κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἡ καμπάνη δὲν εἶνε ἐφεύρεσις τῶν Χριστιανικῶν χρόνων. Ὁ πῶς μὰς πληροφορεῖ ἡ ἱστορία, τὴς χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι. Ἐξ ἄλλου οἱ Κινέζοι, οἱ ὁποῖοι διεκδικοῦν κάθε νεώτερον ἐφεύρεσι, λένε διὸ μετεχειρίζοντο τὴς καμπάνες ἀπὸ τὸ ἔτος 2,656 π. Χ.

Ἐπίσης οἱ Κινέζοι λένε διὸ τὴν παναρχαία ἐκείνη ἐποχὴ μετεχειρίζοντο τὴς καμπάνες κατὰ δωδεκάδες, ἀποτελοῦντες ἑπὶ τοὺς πέντε τόνους τῆς μουσικῆς.

***

Κατὰ μιά ἄλλη ἱστορικὴ πληροφορία, εἰσήγαγε πρῶτος στὴς ἐκκλησίας τὴς καμπάνες ὁ Ἅγιος Παῦλινος, ὁ ἐπίσκοπος Μεδιολάνων, κατὰ τὸ 400 μ. Χ. ἀντικαταστήσας μὲ αὐτὰς τὴς ἱερὴς σάνιδες, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὴς ὁποῖες χτυποῦσαν γιὰ νὰ καλέσουν τοὺς πιστοὺς στοὺς ναοὺς. Ἡ ἱερὴς αὐτὴς σάνις τῶν Φραγκοκαθολικῶν, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ σημερινὰ «ξυλοσημαντὰ» τῶν ἐλλήνων μοναστηριῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη αὐτὴ γιὰ τὸν Ἅγιον Παῦλινον ἄρχισε νὰ ἐσχάτως νὰ κλονίζεται. Ἐξακριβώθηκε δηλαδὴ τελευταία, διὸ καμπάνες μεταχειρισθήσαν στὴν Εδρῶντὴ στὰ 550 μ. Χ. στὴ Γαλλίαν, στὰ 960 στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὰ 1.020 στὴν Ἑλβετίαν.

***

Κατὰ τὸν μεσαίωνα πιστεύανε ὅτι ὁ ἦχος τῆς καμπάνης κόβει τὴ δύναμιν τοῦ ἀέρα. Ἐπίσης πιστεύανε ὅτι ἡ καμπάνη προστατεύει τὰς ἐγγύους γυναῖκας καὶ διὸ ὅσας χτυποῦσαν διώχνανε καὶ θεράπευαν κάθε ἀσθένεια. Γι' αὐτὸ δταν ἀρρώστιασε κανένας μεγάλος εὐγενὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χτυποῦσαν ὅλες μαζί τὴς καμπάνες τῆς περιφερείας γιὰ νὰ διώξουν τὸ κακὸ πνεῦμα τῆς ἀρρώστιας.

Ἀκόμα στὸν παλιὸν καιρὸ πιστεύανε διὸ ἵπποχαν καὶ καμπάνες ποὺ σημαίνουν μωανάς τους, αὐτομάτως δηλαδὴ, χωρὶς νὰ πῇ ἀγγίξῃ χερὶ ἀνθρώπου καὶ διὸ, ὁποῖος ἀκούγε τὸν μυστηριώδη αὐτὸ ἦχον τοὺς πέδωνε σὲ λίγον καιρὸν...

Εἶνε ἀσφαλὲς ἱστορικῶς βεβαιωμένον, ὅτι ὁ στρατὸς ποὺ πολιορκεῖται κάποτε τὴ Σινωσσάν, μιά μικρὰ πόλιν τῆς Καμπανίας, τόσο φοβήθηκε μιά σκοτεινὴ βραδιά, ἀπὸ τὸν παρῆξον καὶ ἀπειλητικὸ ἦχον τῶν κωδωνῶν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὥστε ἀμέσως διέλυσε τὴν πολιορκίαν καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Τὸ νὰ εὐλογοῦν καὶ νὰ βαπτίζουσιν οἱ Λατρεῖς τὴς καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, καθιερώθηκε ἀπὸ τὸν Πάπαν Ἰωάννην τὸν Γ' τὰ 560-573. Ἐπίσης τὸν μεσαίωνα ὁ στρατὸς ποὺ κατελάμβανε μιά πόλιν, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κατὰσχῃ τὴς καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τῆς. Ἐπαύσαντο δὲ κατόπιν στοὺς κατοίκους ἡ ὑπαγομένη νὰ πῇ... ἐξαγοράζον.

Τὸ ἔθιμον αὐτὸ, ποὺ εἶχε μὲ τὸν καιρὸ καταργηθῇ, ξαναῆρθε ἐπὶ Μ. Ναπολέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ ἦχος τῶν κωδωνῶν συγκινούσε ἐξαιρετικὰ.

Ὁ Ἕλληνας λαός, τέλος, ἔχει ἕνα πλῆθος παραδόσεις γιὰ τὴς καμπάνες. Πολλὰς, τὴς καλύτερες ἀπὸ αὐτὰς, τὴς δημοσιεύσαμε στὸ περιοδικὸν Παγκόσμιον φύλλον τοῦ «Μπουκέτου».

Ἡ πρῶτὴ καμπάνη ἡ ὁποία κρεμάσθηκε στὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἐστάλησαν κατὰ τὸ 879 πρὸς τὸν Βασιλέα τὸν Μακεδόνα, ἀπὸ τὸν Δόγη τῆς Ἑνέτίας Ὅρσον Πασπαλάζον. Ἦσαν δὲ δώδεκα.

Ἡ μεγαλειότερες καμπάνες τοῦ κόσμου εἶνε : Ἡ τοῦ Πεκίνου 60.000 χιλιogramμῶν βάρους, ὁ Μεγάλος κωδων τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῆς Βιέννης, ὁ ὁποῖος χύθηκε στὰ 1.711, ἀπὸ κρηενδέντα ἔχθρικα πυροβόλα. Ὁ τοῦ Ἁγίου Ἰσάβου τῆς Ἰσπανίας. Ὁ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Καὶ ὁ περικλυτότερος ὅλων, ὁ τῆς Ἀγίας Γουδὸς, κοντὰ στὴ Μόσχα, ὁ ὁποῖος ἐχύθηκε στὰ 1746 κατὰ διαταγὴν τῆς Αὐτοκρατορίας Ἐλισάβετ καὶ ζυγίζει, καθὼς λένε, 100.000 λίτρας !...

Ἐπὶ τοῦ Στανδρῶ

ΕΜΜΕΤΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ἄκου, δυὸ λόγια θὰ σοῦ πῶ, σοστὰ καὶ μετρημένα.
Ἄν θῆς πολλοὶ νὰ σ' ἀγαποῦν, μὴν ἀγαπᾷς κανένα.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἐρᾶσαι ; Ἐμπορεῖσαι ;
Μάχεσαι ; Ἄδεις ; Γράφεις ;
Ἐπένυχες ; Θαιμάζεσαι !
Ἀπέτυχες ; Ἐτάραξες !...

Π. ΠΑΝΑΣ

Ὅλα τὰ τεῖχη πῆπτοναι,
ἀλλ' ἡ ἀνασχυντία
ἠνῶται μ' ὄμματι κινός,
ἀνίκητος, ὀρθὰ !...

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ἀρρώστησες κ' ἀντάμωσα
στὴν πόρτα σου τὸν Χάρο,
καὶ τοῖτ' : —Σύρε στὸ καλὸ
ἐγὼ θὲ νὰ τὴν πάρω.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἄν θέλεις δόξα καὶ παρὰ,
μὰ καὶ μυαλὸ ἀκόμα,
ἔχε τὰ χέρια τέσσερα,
καὶ σφαλιστὸ τὸ στόμα.

Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Πῶς μοιάζεις μὲ τὴ μέλισσα,
μὲ εἶνε τὸ φίλ σου.
Μ' ἀπὸ τὸ μέλι σου πικρὸ,
πνάζεις τὸ κεντρί σου.

ΚΑ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

(Ραμπασὰς)

Ἐκείνον ποὺ γελᾷ συχνά,
τὸν λὲν μοῖρον καὶ χάχα.
Ὅποιος ποτὲ τοῦ δὲν γελᾷ,
πῶς νὰ τὸν λένε τάχα ;

Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Μορὲ ἡ γυναῖκα...
δὲν σοῦ λέω πῶς ὄλες,
μὰ ἡ περισσότερες,
πάντα εἶνε μαργιό

[λες.]

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

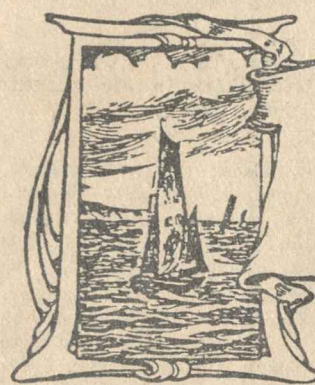

ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο ΙΑΤΡΟΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΑΓΙΑΠΙΕΡΑΣ

Ο γιατρός του 'Αλφ Πασσά. Φίλος επιστήμης του Κυβερνήτου και του Βηλαρά. Τό δραματικά γεγονότα της Ζακύνθου στά 1821 και η φυλάκιση του Ταγιαπιέρα. Οι 'Αγγλοι κρεμούν και ο κεραυνός γκρεμίζει. Η φιλανθρωπία του ιατροφιλοσόφου. Η τηγανίτες του Ταγιαπιέρα. Ο δά' ιατρός του και τ' ανέκδοτα έργα του, κ.λ.π. κ.λ.π.

Στη σειρά των 'Ελλήνων ιατροφιλοσόφων, ο Ζακύνθιος Διονύσιος Ταγιαπιέρας υπήρξε μιά έντελως ιδιορρυθμική και ξεχωριστή φυσιογνωμία της εποχής του.

Από πατέρα 'Ελληνοβενετοκύριο και μητέρα Μεσολογγίτισσα, ο Διονύσιος Ταγιαπιέρας γεννήθηκε στη Ζακύνθο, στά 1777. Την πρώτη μόρφωσή και τις πρώτες αγωγές φιλοπατρίας τις έδιδάχθη στά σχολεία του νησιού. Μετά την κατάργησή της 'Ενετοκρατίας και την άφιξη των Γάλλων στη Ζακύνθο, στά 1797, ο Ταγιαπιέρας, μαζί με πολλούς άλλους, ακολουθήσε τις δημοκρατικές αγωγές και έγινε « κ α ρ μ α ν ν ι ο λ ο γ ο ς » — όνομασία που έδιναν τότε στους διαδοχούς των αρχών της Γαλλικής 'Επαναστάσεως. 'Ανάγκη να σημειωθή μάλιστα ότι ή Ζακύνθος διατελούσε υπό την έξουσία της 'Ενετίας 314 χρόνια. Ο λαός, που είχε υποστεί συνεπώς πολλά βάσανα, επανηγύρισε μ' ένθυσιασμό την απελευθέρωσή του.

Αλλά στά 1798 ήρθαν οι Ρωσοτούρκοι στη Ζακύνθο και τότε άλλαξε πάλι ή κατάσταση. Οι φιλελεύθεροι, οι 'Εβραίοι και που πάντως ή γυναικες που δεν άντησαν σέ ευγενείς οικογένειες υπέφεραν πολλούς εξευτελισμούς. Ο Ταγιαπιέρας λοιπόν, ως δημοκρατικός, αναγκάστηκε να φύγη. 'Επήγε στό Παρίσι, όπου έσπούδασε επί δώδεκα χρόνια την 'Ιατρική, αλλά και τη... ζωγραφική.

Στά 1814 ο Ταγιαπιέρας εξαναγκύρισε στη Ζακύνθο καλλιτέχνης και επιστήμων, αλλά εξα-σκαίσε μόνον τό ιατρικό έ-πάγγελμα. 'Εξωγράφισε άπλως γιά διασκέδαση. 'Επειδή όμως είδε ότι στό νησί έβασίλευε ο φθόνος, έπληξε στά 'Ιδιάννα, όπου ο 'Αλφ Πασσάς και ο γιός του Βελής του έκαναν μεγάλες περιποιήσεις και τόν έ-κατέστησαν γιατρό τους. Στά φο-βερά εκείνα χρόνια ο Ταγιαπι-έρας έσωσε πολλούς Χριστιαν-ούς από την κρεμάλα. 'Αλλά, με τόν καιρό, ή θηριωδία του 'Αλφ του έγινε άνοπόρονη, και στά 1820 ο Ταγιαπιέρας έγύρι-σε στη Ζακύνθο.

Μετά ένα χρόνο ξέσπασε ή 'Ελληνική 'Επανάσταση.

Στίς 28 Σεπτεμβρίου 1821 μάλιστα συνέβη τό άόλουθο τραγικό γεγονός: 'Ενα Τοιχα-κό πλοίο, καταδικασμένο από τους επαναστάτες Σαχίνη και Ραφαήλ, μουκαϊμένο από τίς κανονίες που τού έρχονταν, κα-τέφυγε στη Ζακύνθο και ο πλοί-αρχός του, γιά να τό σώση, τό έφορξε έξω, στη νοτία παραλία της Ζακύνθου, στό Γυμνάσιο.

Οι 'Αγγλοι, που κατείχαν τη Ζακύνθο, θέλοντες να τηρήσουν την οδδετερότητα, κατέβησαν στην παραλία να προστατεύουν τους Τοιχακούς ναυτικούς από τους χωρικούς του Γυμνασίου, οι όποιοι έτρεξαν έντολοι να σκοτώσουν τους καραϊοτσάκι-μένους 'Οθωμανούς. 'Επί κε-φαλής τών χωρικών ήσαν ένας παπός, ή όποιος, κρατώντας τό στανό στό χέρι, εφώναζε :

— Θάνατος στους άπίστους !

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΓΡΙΕΜΜΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

'Εκεί που άγριεμμένος βράχος
γέρονι στην άκρη της θαλάσσης,
ήρθα και στάθηκα μονάχος
γιά να σέ ιδώ που θα περάσης.
Κι' από τό μάτια μου ένα δάκρυ
κύλησε μόνο σιγαλό,
όταν προσπέρασες στην άκρη
κι' έχάθης πέρα στό γιαιλό.

'Εκεί στο ίδιο τ' άκρογιάλι
κάποιον καιρόν εύτυχισμένο
μονάχος θέ νάρθω και πάλι
και θα σταθώ να σέ προσμένω.
Κι' όταν σέ ιδώ και σ' άντικρύσω
καθώς εκείνη τη φορά,
και τότε πάλι θα δακρύσω,
μα θα δακρύσω από χαρά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Οι χωρικοί επέτεθησαν δυό φορές έναντίον των 'Αγγλων. Ση πρώτη συμπλοκή έπληρώθη ένας άξιωματικός και δύο στρατιώ-τες και ένας στρατιώτης σκοτώθηκε. Τά μεσάνυχτα οι χωρικοί έσο-δεύτερη έπίθεσι έναντίον των 'Αγγλων, που έπροσέταναν τούς Τυ-χούς, και τότε σκοτώθηκαν πολλοί. 'Από τούς Ζακύνθιους δεν έμ-πονη κανείς, γιάτι στην πρώτη συμπλοκή οι 'Αγγλοι έπαυόταν σ-τόν άέρα, και στη δεύτερη ή σφαίρες των ήσαν άδύνατοι να πε-χουν τούς Ζακύνθιους, γιάτι ήσαν καλά ταχυπονομένοι σούς βρ-χους της παραλίας.

Την άλλη μέρα, ο Διοικητής της νήσου έκηρύξε τό στρατιω-τικό νόμο και ένήργησε σύλληψεις. Σχεδόν όλοι οι κάτοικοι του Γυ-μνασίου ώδηγήθηκαν στην πόλη της Ζακύνθου και έφυλάσσονταν. Σε-σερες από τούς χωρικούς, — μεταξύ των όποιων και ο παπός — άνη-θέντες άρχηγοί της στάσεως, έδικάστησαν και καταδικάστηκαν σ-τόν δέ' άγχόνης θάνατον. 'Αμέσως οι 'Αγγλοι έστησαν μιά άρχή-σέ σχήμα Η και τούς εκρέμασαν στη σειρά. Αυτό έγινε τό πρώ-στην πλατεία του Μόλου, την κατόαν άνομοσθεΐσαν Πλατεία το-ωργίου.

Τά πτώματα τ' άφησαν να κρέμονται εκεί, αλλά τίς νύχτες ή έ-ρανος έσυνγέρισε, θύελλα όρημική ξέσπασε, κι' ένα άστράκι έπεσε άκριβώς άπάνω στην άγχόνη και την έγκρέμισε. Τά πτώμα-τα έπεσαν κάτω. Οι Ζακύνθιοι έ-έθεώρησαν αυτό ως θαύμα, έμ-μείο θείας όργης έναντίον των 'Αγγλων. 'Αλλ' οι 'Αγγλοι, με-περισσότερο παρ'άδυσμα, έ-πλησαν τά τέσσερα πτώματα, τα-έκατράμισαν, τά έβάλαν σέ έ-γάλα σιδερένια κλωδιά και τα-κρέμασαν, τά τρία στό λόφο το-Προφήτη 'Ηλία, τό τέταρτο έ-τό του άρχηγού της στάσε-Κλαυδιανού, τό μετέπειτα στο-χωριό του και τό εκρέμασαν έ-ναντι του σπιτιού του, να ή βλ-τη ή γυνάικα του, τά παιδιά του-καί όλοι οι χωρικοί ! 'Ετα τα-πτώματα έμειναν έκτεθειμέ-τα, τρεις άκόμη ήμέρες "... Έν-το-ταις, πολλοί από τούς ένόχους π-τόρθησαν να σωθούν, φτάνον-τες προς την άπέναντι Πελοπόν-ησος τούς άγωνισμένους 'Ελ-λα-τες.

Αργότερα οι 'Αγγλοι έστά-σαν στό Φρούριο πολλούς 'Ελ-λα-τες, από τό κόμμα των λεγο-μενων μεταρρυθμιστών, καθώς και μέλη της Φιλικής 'Εταιρείας. Μά-με τούς τελευταίους αυτούς, με-και ο Ταγιαπιέρας. Οι φυλακί-νοι έτρεφαν μεγάλα ένθυσια-γιά τόν 'Αγώνα και άναπαύο-σαν να μάθουν νέα γιά τίς με-χες που γίνονταν στό Μοριά. Α-αυτό, όσοι από τούς σ τ λ ο γ ο ς δέν είχαν φυλακισθή, έ-μνηστεύονταν τό έξής: Κάθε ο-ρά που μάθαιναν νική τών 'Ελ-λήνων, έφερον φαγητά, ρούχα-και μουσικά όργανα κ.λπ. στο-Φρούριο, έτρωγαν, έπιναν και γο-υοδούσαν εξιστορούμετες τρα-δίσιτά τά νέα ! Οι φυλακισμέ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Ούγκο και ο κουρέυς του.

Μιά μέρα ο κουρέυς του Ούγκο άνέφερε στόν ποιητή μιά είδηση περί προσεχούς συντελείας τού αιώνας, που κηλοφορούσε έκείνες τίς ήμέρες στό Παρίσι εύρύτατα.

— Την τρίτη μέρα, είπε ο κουρέυς, θα πεθάνουν όλα τά ζώα...

— Την τετάρτη θα πεθάνουν όλοι οι άνθρωποι...

— Αιτή ή είδηση με συγκινεί πάρα πολύ, τού άπάντησε ο συγγρα-φεύς τών «'Αθλίων». 'Αν πεθάνουν πραγματικά όλα τά ζώα την τρίτη μέρα, πώς θα μείνι να με ξυρίση την τετάρτη, γιά να πάω την πέμ-πη ματαμυρισημένους στόν άλλον κόσμο ;...

Ενα ανέκδοτο τού 'Ιρδίζι.

Όταν επικρατούσε στό Λονδίνο ή συνήθεια να αναγγέλλεται ο θάνατος τών βασιλέων σέ όλα τά δημόσια κέν-τρα — συνεπώς και στά θέατρα — με την κραυγή : «Ο βασιλεύς άπέθανε ! Ζήτω ο βασιλεύς !», άνε-τέθη σ' έναν άρχαίο ήθοποιό να βγή στή σκηνή και να φωνάξη τίς στερεότυπες αυτές λέξεις, έ-πειδή είχε πεθάνει την ήμέρα εκείνη ο βασιλεύς της Αγγλίας.

Ο εν λόγω ήθοποιός όμως έπρόκειτο να βγή στή σκηνή γιά πρώτη φορά την ήμέρα αυτή. Όταν λοιπόν έφτασε ή τρομερή στιγμή, και είδε όλο εκείνο τό πλήθος να τόν κυττάζει από την πλα-τεία, τά έχασε. Έκανε νόθορρονη την περίφημη φράση, μιά ή συγκίνησής τον δεν τόν άφησε. Συγ-κέντρωσε τότε με κόπο όλες του τίς δυνάμεις και φώναξε :

— Ζήτω !... Ο βασιλεύς πέθανε !...

Ο άρχαίος αυτός ήθοποιός ήταν ο κατόαν διάσημος 'Ιρδίζι, ο μεγαλύτερος έρμηνευτής τών Σαίξπηρειών άριστουργημάτων.

***

Συνήθειες τών μεγάλων άνδρών.

Ο Βάκων, ο Μίλτον και ο 'Αλφίερ πριν πι-άσουν την πένα κι' αρχίσουν να γράφουν έτρεπε να άκούσουν λίγη μουσική. 'Επίσης και ο διάσημος ιεροκήρυξ Μωρ-νταύ πριν έτοιμάσει τό λόγο του συνήιζε να παίξη στό βιολί του ένα μουσικό κομμάτι.

Ο Κορνήλιος και ο 'Όσσεν έγραφαν συνήθως στό σκοτάδι, ο δε Βοκκάκιος έμελετούσε κι' έγραψε έκατομύριους καταγής όριζώντιος κι' έχοντας γύρω του τά βιβλία του και τά χειρόγραφα του.

Ο περίφημος Γερμανός βιβλιογράφος Ράιμαν έγραφε όρθος. Ο Γκαίτε ήνεκνέτο τίς περισσότερες φορές περιπατώντας, ο δε Καστέ-λιος και ο Λειβνίτιος έμελετούσαν κι' αιώτι έκατομύριους.

Ο 'Αγγλος συγγραφέας Θόμσον έπρόκειτο δολιχόλεος βροιάδες άπάνω στό κρεβάτι του, χωρίς να σηκωθεί ποτέ γιά τίς έντελεις άπα-ράγνιτες άνάγκες του. Όταν τόν έρωτούσαν οι φίλοι του γιάτι δέν έσπρονόταν, ο συγγραφέας τούς άπαντούσε :

— Μά γιά ποιόν λόγο να χάλασω την ήσυχία μου ;

Ο Μπακόν σέ κάθε νέο σπίτι που εγκαθίστατο έδωκε πάντα διάφορες ελλείψεις και άκαταστάσεις, όπως θά φύγη. Μόλις όμως περνού-σαν ή πρώτες ήμέρες ήσυχίας και δέν ξανάκανε λόγο περί φύγης. Ο μέγας αυτός μουσουργός μετά τό γένμα του έτρεπε να κάνει έναν μαζού και έπαινο περίπατο, άδιαφορώντας γιά την κατάσταση τού καιρού.

***

Γιάτι δέν πνιγνκε ο Ρουσσώ.

Μιά φορά ο Ναντερό έπεσάκηφη τόν φιλόσοφο Ζαν Ζακ Ρουσσώ στό έξοικό του σπίτι στο Μομο-ρανσύ. Ο Ρουσσώ περιωπήθηκε τόν φίλο τόν και έπαυσε τόν ώδήγησε στό πάγκο γιά να χάνουν μιά βόλτα. Περατώντας έφθασαν σέ μιά κατηφορία, στην άκρη της όποιας βρισκόταν μιά μικρή λιμνίτσα.

Ο Ρουσσώ στάθηκε εκεί και είπε στόν Ναν-τερό :

— Απώ την θέσι αυτήν θέλω να πάω από είκοσι φορές να γυμναστώ και να πνιγώ στη λιμνή γιά να θέσω τέρμα στην ζωή μου, που δέν έχει καμιά αξία ...

Ο Ναντερό που γνώριζε την μεγαλάνια τού φίλου του, έμεινε γιά μιά στιγμή άσπληδός και βίστερα φώτισε :

— Και γιάτι δέν τόκανε ;

— Έκπληκτος γιά την άδιαφορία, με την όποια τού είπε ο Ναντερό αυτά τά λόγια, ο Ρουσσώ δέν ήξερε τί να άπαντήσει. Στο τέλος είπε γελώντας :

— Γιάτι έβαλα τό χέρι μου στό νερό και μού φωνάξαν πάντα πολύ καλό !

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ο Γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΦΙΛΗ

Θημάσα τά χινοά μας τά μικράτα
πως μ' αγαπούσες, πόσο σ' αγαπούσα ;
Παντού τά βήματά σου άκούλουθούσα
κι' άλλαζαμε γλυκόλογα κλεφτάτα.

Μά τώρα μέσ' στά δροσερά σου νεύατα
που τόσο την αγάπη σου ποδούσα
και μιά ματιά με πόνο σου ζητούσα,
άλλον κυττάς, γλυκειά μου μαγομάτα !

'Αλλ' όπως τά τρελλά τά χελιδόνια,
αφού της γής γυρίσινε τη σφαίρα,
ξανάρχονται στην πρώτη τους φωλιά,
Έτσι κι' εσε ή καρδιά σου μιάν ήμέρα
θα θυμηθί τά περασμένα χρόνια
και θάρρη στην αγάπη την παλιά.

† ANT. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Πρέπει να σεβώμεθα βέβαια όσα έθεμελιώσαν οι άρχαίοι, αλλά δέν πρέπει μ' αυτό να μη βάσουμε κι' έμεις νέα θεμέλια στό μέλλον.

Γ κ α ι τ ε

Ο έρωτας είνε γιός της Πενίας και τού Πλού-του. Της Πενίας γιάτι πάντοτε γυρεύει, τού Πλού-του γιάτι πάντοτε είνε γενναϊόδορος.

Π λ ά τ ω ν

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ο 'Ελληνογάλλος ποιητής 'Ανδρέας Σενιέ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μήπως κάνεις δυστυχισμένη τη Λευκή και μαζί μ' αυτή και τον εαυτό σου; είπε σοβαρά ο δούξ.

— Ο Ροβέρτος υποκλήθηκε και με το ίδιο πάντα άοριστο χαμόγελο στά χείλη, απάντησε:

— Δεν τ' φοβάμαι αυτό, εκλαμπρότατε. Το μέλλον άλλωστε θα δείξει ποιος από τους δυο μας γελιέται...

— Ο δούξ, έπειτα από την απάντησή αυτή, απομακρύνθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά κάτω από την δέντροστοιχία των φυλίων...

— Ήταν μελαγχολικός τώρα. Ή συζήτησή του με την Λευκή Βάβα και με τον Ροβέρτο Κέρ κατόπιν, ξύπνησαν στην καρδιά του μακρινές αναμνήσεις.

Θυμήθηκε την άτυχη βασίλισσα Μαρία Στουαρτ. Θυμήθηκε την δόλοπαιδα τους άλλοτε ως το Καλάι. Την λατρεία που έβγαζε προς την βασίλισσα. Τον απογορισμό τους, τον τόσο σπαταλημένο...

— Έξαρνα ενώ έβγαζε σκεπτικός, άκουσε πίσω του κάποιον να πλησιάζει. Γύρισε και είδε τον νεαρό ακόλουθο Άμμαδι.

— Τι τρέχει, τρελλόπαιδο; τον ρώτησε.

— Τρέχει, ανθέντα μου, τρέχει... νά, ότι ένας ευπατρίδης ζητάει να σάς δει.

— Ποιος είν' αυτός ο ευπατρίδης;

— Ο Αντίκοιμης...

— Ο Αντίκοιμης Νοαζύ;

— Όχι, ανθέντα μου. Ένας άγνωστος Αντίκοιμης. Μου είπε το όνομά του, με το ληρομόνο.

— Μικρό ανόητε!... Και πώς είνε ο ευπατρίδης αυτός;

— Είνε νεώτατος, ψηλός, μελαχροινός, καλοκαμωμένος, όραιο παλληκάρι, τέλος πάντων. Είνε ντυμένος στα μαύρα και φαίνεται πολύ μελαγχολικός.

— Έτσι; Άς πάμε λοιπόν να τον συναντήσουμε, Πού με περιμένει;

— Στην αυλή, κύριε.

— Στην αυλή, ανόητε! Έπρεπε να τον οδηγήσεις στην αίθουσα. Έμπρός, τρελλόπαιδο...

— Έφτασαν στην αυλή. Στη μέση αυτής στέκοταν, κρατώντας τα χιλιάρια του αλόγου του, ένας μαυροχρυσός πραγματικός νέος, με όμοια φυσιογνωμία.

— Ο υιός του Μοντμορανσύ τον πλησίασε και του είπε:

— Είμαι ο δούξ Λαμβίλ, κύριε, υιός του μακαρίτου Κοντοσταύλου Μοντμορανσύ. Σας ζητώ συγγνώμην που σάς άφρασαν να περιμένετε εδώ. Έχετε την καλοσύνην να με ακολουθήσετε;

— Μπήκαν σ' ένα δωμάτιο πολυτελώς επιπλωμένο και κάθησαν ο ένας αντίκρου στον άλλο.

— Σας άκούω, κύριε, είπε ο δούξ.

— Έκλαμπρότατε, είπε ο νέος, στενάζοντας, έχω να σάς δώσω μία έπιστολή...

— Προέρχεται από κανένα των φίλων μου;

— Ή έπιστολή αυτή, εκλαμπρότατε, είνε της βασιλίσσης Μαρίας Στουαρτ.

— Στο άκουσμα του όνόματος αυτού ο δούξ Λαμβίλ αισθάνθηκε δυνατό καρδιοχτύπι. Πήρε την έπιστολή, την άνοιξε και με τρεμάμενα χέρια την διάβασε:

— «Κύριε δούξ Έρρίκε,

— Ο Αντίκοιμης Κίλουθ, θετός υιός μου, ο οποίος θα σάς δώση το γράμμα αυτό, θα σάς πη που είμαι και τί είμαι σήμερα. Βασίλισσα δυστυχισμένη, γυναίκα δυστυχισμένη, μητέρα παιδ δυστυχισμένη, περιμένω το θάνατο με γαλήνη, τον περιμένω να με λυτρώση από τα βάσανά μου...

— Φαίνεται πως κι ο Θεός ακόμα συμμάχησε με τους έχθρους μου, γιά να με εξολοθρεύη.

— Εάν είχατε άλλοτε συμπάθειαν — πράγμα γιά το όποιον δεν άμφισβάλω — προς την χήραν του βασιλέως σας, οίκτειράτε με, Έρρίκε...

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

— Την κραυγή μου αυτή κανείς δεν θα την άκουση, έκτος από σάς, γιάτι μόνο σάς μπορώ να μιλάω χωρίς υπεργηφάνεια.

— Δεν πρόκειται πιά ούτε γιά το στέμμα μου, ούτε και γιά την έλευθερία μου. Περικυκλωμένη όπως είμαι από δεσποφύλακας και κατασκόπους, φρουρουμένη ήμεραν και νύχτα από τους έχθρους μου, κουράστηκα πιά αγωνιζομένη και ωρμιστήνα να μη τ' άδω το Θεό, ζητώντας να πραγματοποιήσω τ' άδύνατα.

Ο Έσταυρωμένος

— Δουπόν, Έρρίκε, δεν άπλώνει πιά προς σάς τα χέρια της βασίλισσας, αλλά η μητέρα, η μητέρα την όποιαν χωρίζω σπλάχνος από το παιδί της...

— Έρρίκε, απευθυνθήτε προς τον βασιλέα της Γαλλίας, αποθυθήτε προς την άνηλπή διώκτριά μου, την βασίλισσα της Άγγλιας και καταβάλατε κάθε φροντίδα, ώστε να ιδώ, πριν γίνη φανός, εκείνον που μία μέρα, αν ο Θεός είνε δίκαιος, θα άναστηθή βασιλεύς με το όνομα Έλκωδος της Σκωτίας, το παιδί μου. Φροντίστε να δώ το παιδί μου...

— Αν το επιτύχετε αυτό, θα είνε ελγούω αιώνας και το όνομά σας θα είνε το τελευταίο που θα προφέρουν τα χείλη μου, τη στιγμή που θάρηνω τον κόσμο από ο όποιος στάθηκε γιά μένα τόπος θρήνων και δδυρμών.

— Δεν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

— Δέν έλπίζω, παρ' όσον σέ σάς, Έρρίκε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΓΟΣ

TOY OCT. MIRBEAU

Δέν είχε έπιμερώσει άκόμη καλά-καλά, όταν έκαινο το πρωί ο Ποργκάλ βγήκε από την καλύβα του. Με το τσεκούρι του στόν άμμο, μ' ένα κομμάτι ψωμί στο σασκούλι του, πήρε το δρόμο, ενώ οι άνθρωποι που πήγαιναν γιά τα χωράφια άποτραβάντουσαν άπ' αυτόν, κά-

νοντας το σταυρό τους με τρώμο. Δέν έστάθηκε πονηρά και παίρνοντας ένα μονοπάτι, διευθύνθηκε προς το δάσος του Πιέ-Φονταίν. Έν τω μεταξύ είχε έπιμερώσει μία ήμερα σκοτεινιασμένη και θολή.

Καθώς έβράδιζε άργα, κοιτώντας το κεφάλι, στο στενό αυτό μονοπάτι, που ήταν γεμάτο από λακωνικές γεμάτες νερό, ο Ποργκάλ συνάντησε μία χωρική, η όποια με τα μαύνα άναστρομένα κουβά-λωση ένα κάδο με γάλα. Ή χωρική μόλις τον είδε λοξοδρόμησε μέσ' στο χωράφι, άπόθεσε κάτω τον κάδο της και σταυροκοπήθηκε... Ο Ποργκάλ εξακολούθησε το δρόμο του... Πιο πέρα συνάντησε μία γοργά καβάλα σ' ένα γάιδαρο.

— Ε ! Τιμώντ ! της φώναξε. Καλήμέρα, Τιμώντ.

Μά η Τιμώντ άρχισε να τρέμει, λίγο έλειψε να πέση άπ' το γάιδαρό της και ψιθύρισε :

— Παναγία Παρθένα.

— Έπειτα, χτυπώντας το στήθος της, άρχισε να λέη διάφορα έξορμα.

Ο Ποργκάλ καμπούρισε περισσότερο και κοιτώντας πάντα το κεφάλι του, έλεγε :

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

— Μά άφού δέν είμαι μάγος !

Μάγε, σου ξαναδίνω το κακό που μου κάνας !...

— Τότε ο χωρικός έπασσε το ραβδί του στα δύο, χάραξε ένα κυκλό γύρο άπ' το κομμάτι του Ποργκάλ, πέταξε μέσ' στον κύκλο τα δυο σπασμένα κομμάτια και, σπρώχνοντας την άγελάδα του εμπρός, είπε :

— Όδοι !

Κι έξαφανίστηκε μέσα στο δάσος.

Ο Ποργκάλ δέν είχε πείθαι.

— Έστεν' από μισή ώρα, σάεινε το ένα του πόδι, έπαινα το άλλο, κούνησε το κεφάλι του, μισοανορθώθηκε και κούνησε δεξιά του, αριστερά του, πίσω του. Φανόταν πολύ ξαναβασμένος που δέν έδινε κανένα πιά που βασκόταν έπιλωμένος έτσι κατάμαση στο δρόμο.

Βοηθούμενος άπ' τα χέρια του, άπ' τα γόνατά του, άπ' τους άγκωνες του, κατόρθωσε τέλος ν' άνορθωθεί ολόκληρος. Μάεψε το τσεκούρι του, και το σασκούλι του, και νοιώθοντας τρομερούς πόνους ο άμμο του το κομμάτι, εξακολούθησε το δρόμο του, ψιθυρίζοντας :

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

— Μά άφού δέν είμαι μάγος...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΩΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστέλλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιοῦτος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ράϊκος, Πειραιά.—Τὸ διηγήματός σας, ὁ ἐπιτυχὴς, Προκόλειον ἐντελὸς. Διαβάστε ἑλληνικὰ διηγηματογράφους. Χ. Γ. Γ. Ἰωάννη.—Τὸ ποιημάτι σας, ὁ καλὸς Φλοῖστος, ὁ Κιμῆς.—Οἱ στίχοι σας καλῶτεροι κατὰς, μὰ οὐκ δημοσιεύσιμοι. Γράψετε καὶ ἐλπίστε. Κ. Α. Π. Ο. Ν.—Τὸ κομμάτι τοῦ Ἰζέρου δὲν εἶνε ἀκατάλληλον γιὰ τὸ «Μπουκέτο», ἀλλὰ πολὺ μεγάλο. Γι' αὐτὸ ἐκρατήθηκε γιὰ τὸ «Ἡμερολόγιο». Ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην μεταφράζεστε διηγήματα, οὐκ πολὺ ἐκτενῆ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν προθυμίαν σας. Π. Α. Φ.—Κύμην.—Ὁ «Φανός» οὐκ ἐπιτυχημένος. Χορὶς... Ἐλαῖον ἢ μάλλον, χορὶς... Ἰ. Α. Τ.—Τὸ «Τριαντάφυλλον» καλόν. Ὁ «Ὀνισσὸς» καλόν. Πάντως εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Σ. Π. Ρ.—Ὁ «Μανικὴν» Κέρκυραν.—Τὸ ποιημά σας στὴν Μίς Εὐρώπην οὐκ καλόν. Ἰδοὺ :

Ἀλίκη ἐγεννήθηκε τὸν κόσμον νὰ ταράξῃ
Ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ πολλὰς καρδίαις νὰ λήψῃς, κ. λ. π.

Ἐνα ποίημα γιὰ τὴν ὁριότητα, πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτὸ ἐπίσης ὁριώτα. Μ. Α. Ρ. Ἰ. Α. Π.—Θεσσαλονίκην.—Τὸ διηγήματός σας, ὁ καλὸς Φλοῖστος, ὁ Κιμῆς.—Οἱ στίχοι σας καλῶτεροι κατὰς, μὰ οὐκ δημοσιεύσιμοι. Γράψετε καὶ ἐλπίστε. Κ. Α. Π. Ο. Ν.—Τὸ κομμάτι τοῦ Ἰζέρου δὲν εἶνε ἀκατάλληλον γιὰ τὸ «Μπουκέτο», ἀλλὰ πολὺ μεγάλο. Γι' αὐτὸ ἐκρατήθηκε γιὰ τὸ «Ἡμερολόγιο». Ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην μεταφράζεστε διηγήματα, οὐκ πολὺ ἐκτενῆ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν προθυμίαν σας. Π. Α. Φ.—Κύμην.—Ὁ «Φανός» οὐκ ἐπιτυχημένος. Χορὶς... Ἐλαῖον ἢ μάλλον, χορὶς... Ἰ. Α. Τ.—Τὸ «Τριαντάφυλλον» καλόν. Ὁ «Ὀνισσὸς» καλόν. Πάντως εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Σ. Π. Ρ.—Ὁ «Μανικὴν» Κέρκυραν.—Τὸ ποιημά σας στὴν Μίς Εὐρώπην οὐκ καλόν. Ἰδοὺ :

Ἡ καρδιά μου πάλι μὴ γιὰτὶ
σὲ κάθε τὰν νὰ μοῦ λέγει
(Ζωφρά)

πῆγενε στὴ φοιὰ σου τὴν
(Κρυφὴν)

σὲ περιμένη ἢ εὐτυχία καὶ
(Χαρά.)

ἢ φοιὰ μὴ εἶν' ἢ πενὴ
(τοῦ μὴ χάρι)

τοὺς κλόνους γῆρας τῆς ἀ-
(πλὴν)

κῆρτ ἐπ' ἀνομίας μὴς κρύβει
ἀπὸ βλέμματα πόν τρυπῶνε
(σὺν δελόν)

ἢ κόρη ἡσυχὴ στὴς πενὴς τῇ φοιὰ
δονίτε μετὰ τὸ πρότομον φίλῃ
γέρον ἡρεμα στὴν δικὴν μου ἀγκαλιά
καὶ ἡ πενὴ γοργὰ μὴς τραγοῦδῃ.

ὦ πενὴ μὴ καλὴ
φεύγουμε μὰ πάλῃ θαναθοῦμε
κάτω στοὺς κλόνους κρυφὰ
τὸ πόνον μὴς νὰ ποῦμε.

Μ. Ὁρφάνιδην, Ἀμύκτον (Κύπρου). Τὸ διηγήματός σας, ὁ καλὸς Φλοῖστος, ὁ Κιμῆς.—Οἱ στίχοι σας καλῶτεροι κατὰς, μὰ οὐκ δημοσιεύσιμοι. Γράψετε καὶ ἐλπίστε. Κ. Α. Π. Ο. Ν.—Τὸ κομμάτι τοῦ Ἰζέρου δὲν εἶνε ἀκατάλληλον γιὰ τὸ «Μπουκέτο», ἀλλὰ πολὺ μεγάλο. Γι' αὐτὸ ἐκρατήθηκε γιὰ τὸ «Ἡμερολόγιο». Ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην μεταφράζεστε διηγήματα, οὐκ πολὺ ἐκτενῆ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν προθυμίαν σας. Π. Α. Φ.—Κύμην.—Ὁ «Φανός» οὐκ ἐπιτυχημένος. Χορὶς... Ἐλαῖον ἢ μάλλον, χορὶς... Ἰ. Α. Τ.—Τὸ «Τριαντάφυλλον» καλόν. Ὁ «Ὀνισσὸς» καλόν. Πάντως εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Σ. Π. Ρ.—Ὁ «Μανικὴν» Κέρκυραν.—Τὸ ποιημά σας στὴν Μίς Εὐρώπην οὐκ καλόν. Ἰδοὺ :

Τὸ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙ

Ἀχ !... Μητέρα μου πολυπικραμένη ἀνοῖξε.

Αὐτὰ, ἦσαν τὰ λόγια τὰ ὁποῖα, εἶχεν ἀκούσῃ κατὰ τὴν
χρὰ μίαν ρυτίδα τοῦ Ἰανουαρίου, ἢ κ. Μαρία, πού ὁ ἄνθρωπος
γοῖζε δυνατῶς, ὡς μενόμενον θνητὸν πού ὄρεα εἰς τὸ θῆμα
νὰ ἤθελεν νὰ καταρῖξῃ πᾶσαν ἀντίστασιν τὴν ὁποῖαν εἴποιεν
πρὸς τὸν.

Ἡ κ. Μαρία εἰς τὸ κτύπημα τῆς θύρας καὶ εἰς τὴν εἰσόδον
λέξιν ἀνοῖξε, πετάχθη ἐντροπὴ ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς, καὶ ἔπειτα
ἐὰν ἐνδρενέτο, ἢ ἐὰν ἦτο ἀληθὲς τὸ κτύπημα καὶ αἱ λέξεις
ποῖας ἐνόμιζεν ὡς φαντασίαν, διότι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην
περίμενον ἢ δύστυχῃ κανέναν, διότι ἦτο πανέμορνος ὁ
κόσμος.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχε χάσῃ τὸν πολυγαλήμιον τῆς πόλιν
καὶ ἀργότερα ὅπως ἐνόμιζεν εἶχε χάσῃ καὶ τὰ δύο τῆς πόλιν.

Τὸ πρῶτον ἦτο περίπτωσις εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν, καὶ ἦτο
τόντος πού εἶχε διορισθῇ, ὡς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν
πόλιν τῶν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ θάνατος ὁ ὁποῖος ποτὶ δὲν ἀφῆκε
τὸν νὰ χαρῇ ἤλθεν ἐγκαίρως, διὰ τὸ νὰ τοῦ πῇ πᾶσι πᾶσι
σκέδασαι καὶ τὰς ἡδονὰς εἰς τὸν πρόσθετον αὐτοῦ κόσμον.

Τὸ δὲ δεύτερον τῆς τέκνονος ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος πᾶσι
ἐτῶν εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα, τὴν πόλιν, καὶ αὐτὸς
ἐστὲν καμία ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα του, σὲ πόλιν
ἐρίσκειται ἢ τὴν ἐργασίαν κάμνῃ.

Ἡ δὲ μητέρα του ἢ ὁποῖα εἶχε στέρνη ὅλας τῆς ἐλπίδας
πρὸς αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, καὶ τὸν
τοῦ τῆς τέκνονος, ἦτο ἡ κ. Μαρία, ἡ καλὴ καὶ ἡ ἀγαθὴ.

καὶ μελαγχολικῇ, διὰ τὸν
ἐνόμιζεν καὶ τὸν Ἰωάννην
κρὸν, ἢ δὲ ζωὴ πᾶσι
τὴν ἦτο ἕνα βασανισμὸς
καὶ ὁ κόσμος τῆς ἐρίσεως
ἕνα μεγάλον νεκροταφεῖον.

Δυστυχῶς ὅμως ἐν τῇ
μόνον αὐτὴν διὰ τὴν ἡλικίαν
μὲν μητέρα, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς
ὕγιαι τῆς χειροτέρας, καὶ
κακουχίας καὶ τῆς στερῆς
τῆς ὁποίας ὑπέφερον τὴν
χρηστικότητα, καὶ χωρὶς καμίας
σοφίας πού νὰ τὴν ἐνδύσῃ
καὶ νὰ τὴν βοηθῇ ἀλλὰ
τοτε κλεισμένη εἰς τὸ σπίτι
ἐκλεε καὶ ἡρώτα τὴν μητέρα
τῆς πού τὸσον ἀπαιτῶνται
ἀφῆκε νὰ βασανίσῃται καὶ
ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως διὰ τὴν
λυπηρὰν μητέρα, ἡ κ. Μαρία,
Ἰωάννης δὲν ἦτο νεκρὸς
τὸ ἐφαντάζετο, ἀλλὰ ἐπὶ
νᾶτο ὁ κακομῆτος ἀπὸ τὸν
σὲ μέρος, καὶ ἀπὸ πόλιν
λιν ὅπως εὖγε ἐργασίαν κάμνῃ.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

Ὁ Ἰωάννης μετὰ τὴν πόλιν
ὁποῖος διήκεσαν ἐπὶ πόλιν
ἡμέρας, γερὰς ἀπὸ τῆς
καὶ κινδύνους τῶν ἐργῶν
ἐλλῶν πού εἶχον ἐκφῆσαι
τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου
καὶ ἀπὸ τῆς περιπέτειας
ὁποίας περιελάμβανον τὴν
δολοκλήτους ἡμέρας τῆς
ἀπὸ μέρος αἱ μὴς καὶ
λιμέναν αἱ λιμένας καὶ
ἐρησασθῶν, εἶχεν ἀσθενῶν
μεγάλον πνεῦμα.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28 β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

ΒΙΒΕΛΟΤΣ, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΣΩΦΕΡ

ΕΛΦΩΝ ΚΑΡΑΜΑΛΕΓΚΟΥ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 13

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

προσφέρει κάθε εύκολιαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέ-
ρου σκοποῦ.

ἀσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δισε-
κατομύρια δραχμαί.

ἀσφαλιστῆρας ἡγγυημένα παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Φυλακείου τοῦ
Ἰταλικοῦ Κράτους.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑ : ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (205 ΟΡΟΦΟΣ)

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

RIT

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ :

Νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ περ-
σινὰ Σας φορέματα μὲ Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ δὲ γίνονται ἐντελὲς καὶ
νεύργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ

Ἐμπορικά τῆς συνοικίας Σας
εἰς 60 μεδέρνους χρωματι-
σμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι,
Λέγκα 21α.

ΟΙΚΟΣ ΚΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κατὰ μὴ μακρὰς περιόδους ἀνὰ τὴν

Εὐρώπην ἐγκαταστάθῃσιν καὶ πάλιν ἐν

Ἀθήναις. Ἀπὸλλωνος 26 β', ἄρχεται

τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡ τῶσον γνωστῇ καλ-
λιτέχνῃς τῆς κοπιᾶς Κα ΑΝΔΡΟΝΙ-
ΚΗΣ, ἐπὶ 15ετίας ἄλλοτε ὁστέρα τῆς

Αὐτοκρατορικῆς Αἰλῆς ὡς καὶ τῆς ἀνω-
τέρας Κοινωνίας τῆς Κοιν)πλέως.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 26β' (παρὰ τὴν Μη-
τρόπολιν.)

ΓΥΝΕΙΑ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ

Bayer

ἡ δόξαμαρτυρία

ΔΙΣΚΙΩΝ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἡ δόξαμαρτυ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ
τῆς θεραπείας ὅλων τῶν
ἀσθενειῶν τοῦ στομάχου
καὶ τῆς κοιλίας

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΔΡΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Ἀντιπρόσωπος δι' Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης, Ἑρμούδου 6, Ἀθήναι.

